

နေနွယ်လင်းဖြင့်

အချစ်သို့ပျံသန်းခြင်း

NYINYI

(၁)

ဓါတ်လှေကားသည် ထူးဆန်းစွာ လူရှင်းနေ၏။ ခါတိုင်းများ ဆို တက်လိုသူတွေများ လျက် မဆံ့ရင်ကာ ဖြစ်နေတတ်သည် ။ လူဆိုတာက လည်း အခက်သား။ ဓါတ်လှေကား အခန်းကျဉ်းလေး ထဲရှစ်ယောက် သာ စီးပါ ... ဟု စာတန်းထိုးထားတာကို မြင်ပါလျက်၊ ထို ရှစ်ယောက် ထဲမှာ ကိုယ်ပါမှ ဖြစ်မည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထည့်တွက်ကာ တိုးဝှေ့ဝင် ရောက်လိုက်ကြမြဲဖြစ်သည် ။

လှေကားထဲမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ဆယ့်နှစ်ယောက်လောက် ဖြစ်နေ၏။ ဝုန်းခနဲများ ပြုတ်ကျ မလား စိတ်ပူကာ အသက်လေး ဖက်နှင့်ထုပ်ပြီး လိုက်သွားခဲ့ရဖူးသည် ။ လိုရာအထပ်မှာ ဆင်းပြီးမှ ‘ဟင်း’ချကာ အသက်ဝဝရှူရဲ၏။ စောစောတုန်းကများ ဆို ဓါတ်လှေကားအခန်း ကျဉ်းထဲမှာ ပင် ရှိနေပေမယ့် ကြမ်းပြင်မှာ စွဲမြဲစွာ မရပ်ဘဲ ကိုယ်ဖော့ထားမိသလိုလို၊ အသက်ပဲ အောင့်ထားမိသလို လိုနှင့် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ညာလျက် လိုက်ပါခဲ့ရသည် ။

ဒါဖြင့်လည်း ၊ ဒီလောက်စိုးရိမ် ကြောက်လန့်နေလည်း ဆင်းကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့လား ... ဆိုပါ က ကိုယ်ကတော့ အဲဒီ အတွေးဝင်ပါသည် ။ ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံးက တစ်ယောက်မျှ ဝင်ပုံမပေါ်။ မည်သူမျှ ဆင်းကျန်ရစ်မည့်ပုံ မပြတော့ ကိုယ်က ဆင်းကျန်ရစ်လျှင် ကိုယ်က ‘ခံ’လိုက်ရသလိုလို၊ လူညံ့လိုလို ဖြစ်သွားမှာ လား ... မခံချင်စိတ်က နှိုးဆွပြန်သည် မို့

အသက်စွန့်ကာ လိုက်ပါသွားမြဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ဒီနေ့တော့ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ထူးဆန်း၏။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမို့လည်း ဖြစ် နိုင်သည်။ ။ ဤဓာတ်လှေကားတွေက နံနက်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်းတွေမှာ သာ လူရှုပ် တတ်ပါသည်။ ။

ဓာတ်လှေကားမောင်းသည့် သူတော့ ခန့်ထားပေးပါသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ ... ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဘာအချိုးချိုးသည် မသိ။ လူရှင်းသော နေ့ခင်းဘက်တွေဆို ပျောက်နေလေ့ရှိသည်။ ။ တစ်နေရာရာမှာ ပဲ သွားအိပ်နေသလား၊ နေ့လယ် အလုပ်တစ်ခုခုပဲ ကြားဖောက်သွားလုပ်နေသလားမသိ။ တစ်ခါ လာနိုး လာနိုးနှင့် စောင့်ဖူးသည်။ ။ နာရီဝက်နှင့်လည်း ပေါ်မလာ၊ တစ်နာရီကြာသည် ထိလည်း ပေါ် မလာသည် မို့ ကိုယ့်ဘာသာ မောင်းတက်လာခဲ့မိပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၊ စိတ်ကလည်း ရဲသွားတာပါ မည်၊ မောင်းသူ မတွေ့လျှင် ကိုယ့်ဘာသာ ခလုတ်နှိပ်၍ တက်သွားမြဲဖြစ်ပါသည်။ ။ ခုပုံစံကလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ခလုတ်နှိပ်၍ တက်သွားရမှာ ပဲဖြစ်သည်။ ။

‘မင်းနေမခ’ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

‘ခဏ ... ခဏ ...’

သံချိုလေး တစ်နွယ် လွင့်ဝဲဝင်ရောက်လာ၏။ ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းလာနေသော အမျိုး သမီးတစ်ဦးကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ သူလည်း ဓာတ်လှေကားစီးမလို့ ထင်ပါရဲ့ ။ ဤ ဆယ့်တစ် ထပ်ကွန်ဒိုမီနီယံကြီးမှာ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ သွားလိုသူသည် ကိုယ့်ခြေထောက် ကိုယ်သုံး၍ တက်ရ ပါက လမ်းခရီးမှာ တွင် ... ကြွက်တက်၍ သော်လည်းကောင်း၊ အမောဆို၍ သော်လည်းကောင်း၊ ရောဂါတစ်ခုခု ဖြစ်ထွန်းကာ၊ လမ်း၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဤကွန်ဒိုနှင့် ညီတော်နောင်တော်

ဖွင့် လှစ်ထားသည့် ဆယ့်တစ်ထပ် ဆေးရုံကြီးပေါ်သို့ တန်းခနဲ ပစ်တင်လိုက်ရဖို့ ရှိပါသည်။ မိန်းမသားက စိတ်ကလေး စောစောနှင့် ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီးမှ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်နိုင်ပြီး စိတ်ညစ်သွားပုံရပါ၏။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ က နှစ်ယောက်တည်းလေ။ ပြီးတော့ ဆန့်ကျင်ဘက် အမျိုးအစား။

ယောက်ျားဆိုသော အမျိုးအစားနှင့် မိန်းမသားဆိုသော အမျိုးအစားနှစ်ခုမှာ ၊ သူမက အားနွဲ့မျိုးဖက်မှာ နိမ့်ကျရောက်ရှိနေရသူလည်း ဖြစ်သေးသည်။ ။ ခွန်အားကြီးမျိုးကသာ တစ်ခုခု ... မတော်မတရားဆိုလျှင် မိန်းမသားတွေ ရှေ့တန်းရောက်ပြီး၊ ယောက်ျားတွေနှင့် ရင်ပေါင်တန်းနေ ပါပြီ၊ ဘယ်လိုဆိုဆို ... အခြားနေရာမှာ သာ ရင်ပေါင်တန်းချင်တန်းမည်။ ခွန်အား အရာမှာ တော့ ဘယ်လိုမှ လိုက်မမီနိုင်ကြပါ။ ဒါ ... သဘာဝတရားကြီးက မျက်နှာလိုက်စွာဖန်တီးပေးခဲ့သော ‘တစ်ဆင့်နိမ့် လက်ဆောင်’ပဲ ဖြစ်လေသည်။ ။ ‘ယောက်ျား’က အကြမ်းဖက်မည်ဆိုလျှင် ‘မိန်းမ သား’မှာ ကျရှုံးဖို့ ချည်း။ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်မှာတဲ့ လဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ် ကောင်းလျှင် ခေါင်း မရွေ့ပါ ... ဆိုသော စကားပုံက မိန်းမသားတွေအတွက် အခါခပ်သိမ်း မမှန်ကန်နိုင်ခဲ့တာဖြစ်မည်။

မိန်းမသားဟူသည် ကိုယ်က ကောင်းပေမယ့် ...၊ ခေါင်းရွေ့ချင် ရွေ့နိုင်ပါသည်။ ။ ‘အသွား မတော် တစ်လှမ်း’ဆိုသော စကားပုံကို ကြားဖူးနားဝ ရှိပါလျက် ‘မိန်းမသား’တစ်ယောက်တော့ ခြေတစ်လှမ်းမှားခဲ့ပါပြီ။ ။ ‘ဟင် ...’ဆိုပြီး ပြန်ထွက်လိုက်ရ ကောင်းမလား ... စဉ်းစားဆဲမှာ သူစိမ်း ယောက်ျားက ဓာတ်လှေကားတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီဖြစ်ပါ၏။

"ဘယ် အထပ်လဲ"

"ဆယ့်တစ်ထပ်"

ပြောပြီးမှ ... စကားဆိုလျှင် အမှန်အကန်သာ ပြောလေ့ရှိသော အကျင့်ကို အပြစ်တင်ရမလို ဖြစ်တော့သည်။ ကိုယ် တကယ်သွားချင်တာက ဆယ့်တစ်ထပ်မို့ 'ဆယ့်တစ်ထပ်' ... ဟု အမှန် အတိုင်း ဖြေလိုက်မိသွားရပြီးပြီ။ တကယ်ဆို ဒုတိယထပ်လောက် ပြောပြီး ဆင်းနေခဲ့ပါတော့လား။ ဒီဓာတ်လှေကား အခန်းကျဉ်းလုံလေးထဲမှာ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် သူစိမ်း မိန်းမ တစ်ယောက်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ခရီးဆက်ကြမည်ဆိုလျှင် မိန်းမသားအတွက်အန္တရာယ်သည် လက်တစ်ကမ်းထက်တောင် ပို၍ နီးကပ်နေပါသေးသည်။

မျက်နှာလေးမှာ ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်နေတာ ဖုံးဖိမရဖြစ်နေရှာသော မိန်းမသားကို မင်းနေမခ ကျောခိုင်းလိုက်၏။ သူမကို စိုက်ကြည့်နေမိလျှင် သူမ ... ပိုကြောက်မည်။ မိမိ လှုပ်ရှားမှုတွေမှာ ရမ်းကားခြင်းပါဝင်ခဲ့ငြားအံ့ ... သူမသည် တွန်းလှန်ခုခံနိုင်မည် မဟုတ်ရှာ။ သို့ပေမဲ့ ... မိမိကို သူမ စောင့်ကြည့်နေချင်ပေလိမ့်မည်။ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ဝေဝဲကာ တုတ်တစ်ချောင်း ကောင်း ကောင်း တွေ့လို တွေ့ငြားလည်း မျက်ဝန်းလည်အောင် ရှာဖွေနေချင်ပါလိမ့်မည်။ သူမ ကျောပိုးအိတ် မွေးပွ အရှည်ကလေးထဲမှာ ဓားလို ချွန်ထက်သော အရာတစ်ခုခု၊ တစ်ဖက်သားကို သွေးထွက်သံယို ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းသော လက်နက်သဖွယ် ပစ္စည်းတစ်ခုခုသာ ပါလာခဲ့လျှင် သူမ ... အိတ်ကလေးထဲ လက်နှစ်၍ အသင့်ကိုင်ထားချင်ရှာပါလိမ့်မည်။

လုပ်ချင်ရာ လုပ်ရှာပါစေတော့ ...။

ကိုယ့် လှုပ်ရှားမှုကို စက္ကန့်မလပ်၊ မျက်တောင် မခတ်စတမ်း စောင့်ကြည့်ချင်ရှာမည့် သူမ ဆန္ဒကလေး ပြည့်ဝပါစေ။ ကိုယ်က

မျက်နှာချင်းဆိုင် ... သွားဆိုင်နေလျှင် သူမ ဘယ်ကြည့်နေရဲ မှာ လဲ။
ခေါင်းငုံ့ကာ အကြောက်တရား ပိုမိုသည်းထန်လာနိုင်ဖွယ်ရှိပါသည်။ ။ န
ဖူး ဆံစမှာ ချွေးသီး ကလေး စို့လျက် ဇောချွေးပြန်အောင်
ကြောက်နေရှာသူလေးသူမ ကြောက်ကြောက်နှင့် ဘုရားစာ ဆိုချင်လျှင်
တောင် လွတ်လပ်စွာ ဆိုခွင့်ရပါစေ ... ဆန္ဒဖြင့် တမင် ကျောခိုင်းနေပစ်
လိုက်ခြင်းဖြစ် ပါသည်။ ။ လက်နှစ်ဖက်တို့ ကို ဘေးမှာ တန်းတန်း ငြိမ်ငြိ
မ်ချလျက် နည်းနည်းကလေးမျှ ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားခြင်းမျိုး မဖြစ်မိစေရန်
သတိကြီးစွာ ဆွဲလျက် ဆယ့်တစ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါသည်။ ။

ကိုယ်သွားမှာ ကလည်း ဆယ့်တစ်ထပ်ပဲမို့ ခရီးဆုံးထိ တူညီနေသော
ကုသိုလ်ကံကိုတော့ ရယ်ချင်မိသား။

ဆယ့်တစ်ထပ်သို့ ရောက်၏။ ဓာတ်လှေကားက ငြိမ့်ခနဲ ရပ်သည်။ ။
တံခါးပွင့်သည်။ ။ မင်းနေမခ ကိုယ်ကို ယှိ၍ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။ ။
မိန်းမသားလေး ဆင်းရှာပါစေ။ သူမက အပြေးတစ်ပိုင်းလေး ဆင်း၏။
ခပ်လှမ်းလှမ်းကလေးရောက်တော့ သမင်လည်ပြန်ကလေး လှည့်ကြည့်
သည်။ ။ ပြုံးပြလိုက်ချင်စိတ်က နှုတ်ဆက်ခင်မင်သည့် သဘောအရင်းခံ
ဖြစ်၏။ သို့ပေမဲ့ ... စိတ်ကို ထိန်းလိုက်သည်။ ။ စကြိုထောင့်ချိုးလေးမှာ
ကွယ်သည် ထိ ရပ်ကြည့်ပြီးမှ ဓာတ်လှေကား အပေါက်ဝနှင့် အနီးကပ်
ဆုံး အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။ ။

ထိုအခန်းထဲမှာ 'ဘိုးဘိုး'ရှိနေပါသည်။ ။ ဘိုးဘိုးသည် ဆယ့်တစ်ထပ်
တိတိမြင့်မား၍ အခန်း ပေါင်းများစွာ ပါဝင်သော ဤကွန်ဒိုမီနီယံကြီး
ကို ဆောက်ခဲ့သည်။ ။ အချို့အခန်းတွေကို အပြီး ရောင်းချသည်။ ။ အချို့
အခန်းတွေက ကုန်တိုက်တွေ လာဖွင့်ကြသည်။ ။ အပေါ်ထပ်တွေမှာ ရှိ
သော လူနေခန်းတော်တော်များများကတော့ ဘိုးဘိုးပိုင်ဆဲ ဖြစ်၏။

ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေ သိပ် ခေတ်မစားတော့ဘဲ ဝယ်ချင်သူ နည်းသွားတာမို့ အခန်းတွေ မကုန်တာ ဖြစ်၏။ သို့ပေမဲ့ မကုန်လည်း အရေးမကြီးပါ။ ဘိုးဘိုးမှာ အကြွေးမရှိ။ ငွေအိပ်နေလည်း မပူရ။ ပြီးတော့ လူတွေက တိုက်ခန်းတွေ ကို အပိုင်သာ မဝယ်ချင်ကြတာ။ ငှားတော့ နေကြရသည် သာ။ စား၊ ဝတ်၊ နေရေး ဆိုသော ကိစ္စကြီး သုံးခုမှာ လူသားတွေအတွက် အဝတ်က တစ်ခါဝယ်ထားပြီးလျှင် ပေါ်ပင်သာမလိုက် နှင့် တော်တော် ကြာကြာ ဝတ်လို့ ရသည် ။

အစားကိုလည်း ဇာမချဲ့နှင့်။ အဟာရဖြစ်ရုံ ချင့်ချိန်စားသုံးလို့ ရသည် ။ နေရေးက အခက်တကွ အခက်ဆုံးကြီးဖြစ်သည် ။

‘ရန်ကုန်မှာ ကျောတစ်နေရာစာ ခက်တယ်’ဟု တောင် ပြောကြတာ မဟုတ်လား။ အိမ်လခ တွေက ဈေးကြီးကုန်ပြီ၊ ဟိုတုန်းကလို ရာဂဏန်းမပြောနှင့် ထောင်ဂဏန်းတောင်မှ ထောင်သေး မဟုတ် သောင်းနားကပ်သော ထောင်ကြီးမှ စ၍ သောင်းဂဏန်း၊ သိန်းဂဏန်းတွေ ရှိသည် ။ ပေးပြီး ငှားနေကြရတာပဲ ဖြစ်၏။ ဘိုးဘိုးက မရောင်းရဘဲ ကျန်ရှိနေသော တိုက်ခန်းတွေမှာ လူငှားတင် သည် ။ ယှဉ်ပြိုင်အခန်းတွေထက် လခကို နည်းနည်းပါးပါး လျှော့ပေးလိုက်တော့ ဘိုးဘိုးအခန်းတွေ ငှားရသည် ။ တစ်လ တစ်လ အိမ်ငှားခရသော ဝင်ငွေသည် ပင် ဘိုးဘိုးအတွက် သုံးမကုန် စွဲမကုန် လှူဒါန်းလို့ မကုန်နိုင်အောင် ရှိချေ၏။

"ဘိုးဘိုး ..."

အခန်းဝ စကားပြောခွက်လေး နားကပ်၍ ခေါ်လိုက်၏။

"ကျွန်တော်ပါ မင်းနေမခ"

တံဖွင့်၍ ထွက်လာသူက ဘိုးဘိုး၏ လက်စွဲတော်ကြီး ‘ရောဘတ်’။ ဘိုးဘိုးသည် ရောဘတ် နှင့် နှစ်ယောက်တည်းနေသည် ။ ရောဘတ်က

ချက်ပြုတ် လျှော်ဖွပ်၊ သန့်ရှင်းရေး အကုန်လုပ်သည် ။ ကားမောင်းသည်
။ နေထိုင်မကောင်းလျှင် ပြုစုသည် ။ ဘိုးဘိုးက
အသက်ရှစ်ဆယ့်ပြည့်ခဲ့ပြီ။ ရောဘတ်က ငါးဆယ့်သုံးပဲ ရှိသေး၏။ ရော
ဘတ်လို လူမျိုးကို ဘိုးဘိုး ရှာဖွေရရှိခဲ့ခြင်းမှာ ဘိုးဘိုး စကားနှင့် ပြောရ
လျှင် ...

"ဘုရားသခင်ပေးသော လက်ဆောင်"တည်း။

"ပါပါ မရှိဘူး၊ ဆယ့်ထပ်က ဆိုင်ပွင့်ပွဲ သွားတယ်၊ ကိုမင်း ထိုင်စောင့်
နေဦးလေ၊ ဘာစား မလဲ"

ရောဘတ်သည် ဘိုးဘိုးကို 'ပါပါ'ဟု ခေါ်၏။ မိဘနှင့်မခြား ချစ်ခင်
စောင့်ရှောက်သူ လည်း ဖြစ်သည် ။ ဆွေမတော် မျိုးမစပ်ပါဘဲ ဒီလောက်
အနွံအတာခံတာမို့ ရောဘတ်ကို မင်းနေမခ က ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။

"ဘာစားစရာရှိလို့ လဲ"

အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

"ခုတော့ ဘယ်ရှိမလဲ၊ စားချင်တာ လုပ်ပေးမှာ ပေါ့"

"စောင့်ရဦးမှာ ပေါ့"

"ဘယ်လောက်ကြာမှာ မို့လဲ"

"အိမ်မှာ အဆင်သင့်မရှိတာမှ စားချင်တယ်ဆိုရင်ရော"

မင်းနေမခက ရောဘတ်ကို သက်သက်ညစ်ချင်စိတ်ဖြင့် ပြုံး၍ မေး
၏။

"ဒီတော့လည်း ဝယ်ပေးရုံပေါ့၊ အောက်က ဖိုက်အထိ ဆိုင်ခွဲတွေ ဖွ
င့်နေပြီ၊ ဆယ့်တစ် ထပ်မှာ ပဲ ဆိုင်တစ်ဆိုင် လာဖွင့်တယ်"

"ဘာတွေရလဲ"

"အပူ၊ အအေး အစုံပဲ၊ တရုတ်စာ၊ ယိုးဒယားစာရတယ်"

"ကုလားစာရလား"

"မရဘူး"

"ဘိုးဘိုးက ဘာဆိုင်ဖွင့်ပွဲသွားတာလဲ"

"အားကစားပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်"

"ဒါ... ဆယ်ထပ်မှာ လာဖွင့်ရလား၊ အောက်ထပ်မှာ မဖွင့်ဘူးလား"

"သူက အခန်းကျယ်ကြီးတွေ တွဲလျက်ယူတော့ အောက်ထပ်ဆိုတော့
ဈေးကြီးတယ်လေ၊ ဆယ်ထပ်ဆိုတော့ အခန်းငှားခ သက်သာတာပေါ့"

"ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ကြာမှာ လား ဘိုးဘိုးက"

"သွားတာကြာပြီ၊ ပြန်လာတော့မှာ "

"ဒါဆို ကျွန်တော် အောက်စီဖိုက် ခဏသွားမယ်၊ ယိုးဒယားပဲကြာဆံ
သုပ်ရလား"

"ရတယ်"

"ဘိုးဘိုး ပြန်လာရင် ကျွန်တော် ပြန်လာမယ်လို့ ပြောလိုက်နော်"

"စိတ်ချ"

မင်းနေမခက အခန်းထဲမှ ထွက်တော့ ရောဘတ်က တံခါးစောင့်ပိတ်
ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ သည် ။ ဒီတိုက်ကြီး၏ ဆယ့်တစ်ထပ်မှာ ရှိသမျှ အခ
န်းတွေကို ဆောက်ဆဲကတည်းက အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့သည် မို့ အော
ကစ်ဖိုက်ကို မရောက်ဖူးပေမယ့် ရှာဖို့ အခက်အခဲ မရှိပါ။

ကွန်ဒိုမီနီယံကြီး၏ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ မှ စားသောက်ဆိုင်လာဖွင့်သည့် စိတ်ကူးကို စားသောက်ဆိုင်တွေ သိပ်မကူး ကြသေးပါ။ စားသောက်ဆိုင်ဆိုလျှင် ဆယ့်တစ်ထပ်ကမှ လေကောင်းလေသန့်၊ လေတဖြူးဖြူးနှင့် နေလို့ ထိုင်လို့ စားလို့ သောက်လို့ ကောင်းသလို ပတ်ဝန်းကျင် ရှုမျှော်ခင်းကလည်း လှပသာယာလှ သည် လေ။

ချိန်းဆိုထားပါလျက် အချိန်မီ ပြန်ရောက်မလာသည့် တူးတူးကို စိတ်ထဲ တိုမိ၏။ ဒီကွန်ဒို ကြီး၏ ဆယ့်တစ်ထပ်မှာ ဆယ်ထပ်မှာ အခန်းတွေ ကျန်နေသေးသည် ။ ငှားဖို့ ရှိသေးသည် ဆို၍ အခန်းငှားကာ အလှပြင်ခန်းမ ဖွင့်ရန် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ထားခဲ့ကြတာပါ ။ တူးတူးက ဂျပန်မှာ အ လုပ်သွားလုပ်ရင်း အလှပြင် သင်တန်းတက်လာခဲ့သည် ။ ကိုယ်က မေမေ့အလုပ်ရှိရာသို့ မေမေနှင့်အတူ အလည်အပတ်လိုက်ခိုက် စင်္ကာပူမှာ အလှပြင်သင်တန်းကိုပဲ တက်ခဲ့သူဖြစ်သည် ။ တူးတူးနှင့်က သူငယ်ချင်းများ လည်း ဖြစ်သည် ။ တတ်သည့် ပညာချင်းလည်း တူသည် ။ ပြီးတော့ အလှပြင်ခန်းမတစ်ခုကို ခန့်ခန့်ထည်ထည်ကြီးဖြစ်အောင် တစ်ယောက်တည်း ပိုက်ဆံနှင့် မလုံလောက်သည့်နေရာ ငွေလိုပုံချင်းလည်း တူသည် ။

ဒါတောင် နှစ်ယောက်တည်း တတ်နိုင်ပါ့မလား မသိ။ တခြားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်ဆိုသလို ထပ်ပြောကြည့်ရဦးမည်။ အဓိကက ဆိုင်ခန်းငှားခကို သက်သက်သာသာနှင့် ရဖို့ ၊ စာချုပ်ထဲမှာ ကိုယ့်အတွက် လုံခြုံဖို့ အရေးကြီးသေးသည် ။ ကိုယ့်မှာ က အလုပ်လည်း တွင်

ကျယ်ရော မိတ်ဆွေတွေလည်း ရရော အခန်းရှင်က အခန်းပြန်ပေးပါဆိုမှ မဟာအခက်အခဲကြီး ဖြစ်ရမည်။ လုပ်ငန်း မတွင် ကျယ်လျှင် တစ်နှစ်နှစ်နှင့် နိဂုံးချုပ်ပြီး၊ လုပ်ငန်းအောင်မြင်လျှင် ငှားရမ်းထားသော အခန်းကို သတ်မှတ်ကာလအတိုင်းအတာတစ်ခုအတွင်း အရစ်ကျ ငွေချေစနစ်ဖြင့် ဝယ်ယူခွင့်ရဖို့ လည်း စကားကြိုပြောထားဖို့ ရှိသည် ။ အဲဒီအတွက် တူးတူးနှင့်အတူ အခန်းပိုင်ရှင် ဦးအောင်မျိုးနှင့် စကားသွားပြောဖို့ ချိန်းထားပါမှ ဒေါ်ရွှေတူးတူးက ကိစ္စတစ်ခုအရေးတကြီးပေါ်လာ လို့ အပြင်ထွက်သွားသတဲ့ လေ။

"မမတူးက ချက်ချင်းပြန်လာမှာ ပါ၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ စောင့်နေပါတဲ့"

အိမ်ဖော်မိန်းကလေးကတော့ တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောရှာပါ၏။ ကိုယ်က စိတ်ပျက်စိတ် ညစ်စိတ်ရှုပ်သွားခဲ့တာဖြစ်သည် ။ တကယ်ဆိုတူးတူးရှိရာ ဆယ့်တစ်ထပ်သို့အလာ ဓာတ်လှေကားထဲ မှာ ကိုယ် ဘယ်လောက်စွန့်စားခဲ့ရသလဲ။ ကိုယ် သည်းထိတ်ရင်ဖို့ ဇာတ်လမ်းကလေးဟာ ဘယ် လောက်အသက်ပါခဲ့သလဲဆိုတာ တူးတူးကို တွေ့တွေ့ချင်း အားရပါးရ ပြောချလိုက်ဖို့ အစီအစဉ်ပျက် သွားရတာက ပိုလို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရပါသေးသည် ။

"ဒါဆို တို့ အောက်စဖို့က်ကို ခဏသွားမယ်"

"မမ ဗိုက်ဆာရင် တစ်ခုခု ကျွေးလိုက်ဖို့ မမတူးက မှာ ခဲ့တယ်"

"ကျေးဇူးရှင် ... ရှင့်လက်ရာကို ဆလံတိုက်ထားပါတယ်"

ကောင်မလေးက ခီခနဲ ရယ်၏။

"မမကလည်း သကြားလေးသုံးဖွန်း တစ်ခါတည်း ထည့်မိပါတယ်"

တစ်ခါက တူးတူးဆီလာရင်း သူ့လက်ရာ ကော်ဖီကို သောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကော်ဖီပန်းကန် တစ်လုံးမှာ ကော်ဖီမစ်ကပ်တစ်ထုပ် ထည့်ပြီး မချိုလို့ ဆိုကာ သကြားသုံးခွန်း ထပ်ထည့် ဖျော်ပေး လိုက်သော ဤမိန်းကလေးလက်ရာကိုတော့ လက်မြှောက်ခဲ့ရပြီး ဖြစ်ပါ၏။

"ပြီးရင် ပြန်လာမယ်၊ တူးတူးလာရင်လည်း လိုက်ရင်လိုက်လာ၊ ဒါမှ မဟုတ် လိုက်ခေါ်၊ ကျုပ်က အရင်စားလို့ ပြီးရင်လည်း ပြန်ခဲ့မယ်"

"ဟုတ်"

တူးတူးအိမ်မှ အောက်ဖိုက်သို့ တစ်ကွေ့ပတ်၍ လျှောက်ရသည် ။ စင်္ကြံတစ်လျှောက် ငေးခဲ့၏။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ရင်တုန်ခဲ့သော ကြောက်ရွံ့မှုကလေးက ခု ပြန်တွေးတော့လည်း ရယ် စရာ ဖြစ်နေရတော့သည် ။ အောက်ဖိုက်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည် ။ လူက ကျပ်လှသည် လည်း မဟုတ်၊ ရှင်း နေတာလည်း မဟုတ်။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်ရုံမို့ စားပွဲလွတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ စားပွဲ ပေါ်တွင် ထောင်ထားသော မီးနူးကတ်လေးကို ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

"ယိုးဒယားပဲကြာဆံသုပ်"

အေပီကေမှာ စားဖူးပြီးကတည်းက အဲဒီ အသုပ်ကို ခံတွင်းတွေ့နေရသည် ။ အစကတည်းက ပဲကြာဆံကို ကြိုက်သည် ။ ယိုးဒယားပဲကြာဆံသုပ် ဆိုသော နာမည်ကတော့ တူနေပြီ။ အရသာနှင့် သုပ်ပုံနည်းစနစ်တော့ တူမတူ မသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပဲကြာဆံကို ကြိုက်ပြီးသားလေ။

"ဘာမှာ မလဲ မမ"

"ယိုးဒယားပဲကြာဆံသုပ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကိုကာ ရှိလား"

"ရှိပါတယ် မမ"

"တစ်ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"တော်ပြီ ... ဒါပဲ"

မှာ တာတော့ နည်းသည် ။ သို့ပေမဲ့ ကိုယ်က သိပ်မှ မစားနိုင်တာ။ တချို့တွေ စားပွဲပြည့်အောင် ပွဲမျိုးစုံ မှာ စားနေတာတွေ့သား။ သူတို့ က ဗိုက်ဆုံလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့ ... ဟု တွေးလိုက်သည် ။ ကိုယ်ကတော့ ဗိုက်သိပ် မဆုံပါ။ ခုမှာ ထားသလောက်ပဲ ဆုံသည် ။ လာပို့မည့် အစားအသောက် ကို စောင့်ရင်း မျက်ဝန်းက ဘာရယ်မဟုတ် ရွေ့လျားဖြစ်လေ၏။

"ဟောတော့ ..."

အသံတိတ်စွာ မြည်တမ်းဖြစ်လိုက်သည် ။ သူ ကိုယ့်ကို ပြီးပြီးကြီး ကြည့်နေသည် ။ ကိုယ်က ပြန်ပြီးပြလိုက်ရမလား၊ မျက်စောင်းထိုးလိုက် ရမလား။ ဘာပြန်လုပ်ရမှန်း မသိရှိချေ၏။ ပြန်ပြီးပြ ဖို့ ကျတော့ အညှာ လွယ်ရာ ရောက်မှာ စိုးသည် ။ သူနှင့်ကိုယ်နှင့်ကို ဘယ်သူက မိတ်ဆက် ပေးထားလို့ ဘယ်တုန်းက သိကျွမ်းခင်မင်နေလို့ ပြီးပြနုတ်ဆက်ရမှာ လဲ။ မျက်စောင်းထိုးဖို့ ကျတော့လည်း ရန်သူ တွေမဟုတ်။ သူနှင့်ကိုယ်နှင့် ကြားမှာ မပြေမလည်စရာ ဘာပြဿနာမျှ မရှိခဲ့။ သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေ တာ မျိုးလည်း မရှိ။ မျက်စောင်းမထိုးသင့်။

ဒါဖြင့် ...

ပြီးခြင်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးခြင်းအပြင် တခြားလုပ်စရာလုပ်ရပ် ဘာ ရှိလဲ။ စဉ်းစားစမ်းပါ။ သူ့ကို ပြီးလည်း မပြချင်၊ မျက်စောင်းထိုးဖို့ လည်း

မဖြစ်တော့ ... ကိုယ်ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမလဲ။ စဉ်းစားချိန်မိနစ်ဝက်ခန့်အတွင်းမှာ သူ့ကို အကြောင်းမဲ့စွာ စိုက်ကြည့်နေဖြစ်လိုက်တော့ သည် ။ ဟောတော့ ... အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း မျက်ဝန်းချင်းဆုံနေရပြန်ပြီ။ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ခက်လိုက် တာ။ ဪ... အစကတည်းက မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်လျှင် ပြီးရော။ ငါ့နှယ် ... အလိမ္မာ မရှိလိုက်တာ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်ပြီး မျက်ဝန်းကို ဘေးသို့ ရွှေ့လိုက်ပေမယ့် နောက်ကျသွားခဲ့ရလေ ပြီ။ သူက သူ့မုန့်ပွဲများကို ကိုင်မ၍ ကိုယ့်ဆီ လျှောက်လာနေသည် ။ သူ လာနေပြီ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ မသိချင်ယောင်ဆောင်လို့ လည်း မရပြီ။ ပြုံးခြင်း၊ မျက်စောင်းထိုးခြင်း၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်ခြင်း တို့ အပြင် တခြား ဘာရှိသေးလဲ။ အကြံဉာဏ်ထွက်စမ်းပါ။ တွေးတောဆဲမှာ သူက ကိုယ့်စားပွဲ၊ ကိုယ့် ရှေ့တည့်တည့်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။ သူ ကိုင်လာသည့် ပန်းကန်ထဲမှာ ယိုးဒယားပဲကြာဆံသုပ်။ နောက် ... သူ့လက်တစ်ဖက်ထဲမှာ ကိုကာကိုလာ တစ်ဘူး။ ရော် ... အကြိုက်ချင်းက လာတူနေပြန်ပြီ။ ဒုက္ခ။ စားပွဲထိုးလေးကလည်း မြန်ပါ။ ပဲကြာဆံသုပ်နှင့်ကိုကာကိုလာဘူးကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ကိုင်၍ လာချသည် ။ သူနှင့်ကိုယ်နှင့် အကြိုက်ချင်း တူကြတာ သူလည်း သိသွားခဲ့ပြီပေါ့။

"ထိုင်မယ်နော်"

"ရပါတယ်"

အကျအန ဝင်ထိုင်ပြီးမှ ‘ထိုင်မယ်နော်’တဲ့ ။ မထိုင်နှင့် ... တားခဲ့ရင်ရော သူက ထသွား မှာ မို့တဲ့ လား။ ရပါတယ် ပြောတော့ သူက ခပ်ပြုံးပြုံး။ ကိုယ့်မှာ ပြုံးလည်း မပြချင်။ ဘာလုပ်ရမှန်း လဲ မသိ။ ဪ... ခပ်တည်တည်နေရုံပေါ့။

"မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား"

"ဘာကိုလဲ"

"စောစောကလေးတင်ကလေး၊ ဓာတ်လှေကားတူတူစီးခဲ့တာ"

"ဪ ... မှတ်မိပါတယ်"

ဘာမှ မဖြစ်သလို၊ မထူးခြားသလို၊ အရေးမကြီးသလိုတော့ ဟန်ဆောင်လိုက်ပါသည်။ သရုပ်တူရဲ့ လား မသိ။ ရင်ထဲမှာ တော့ ဆတ်ဆတ်ခုန်နေ၏။ ဒီကိစ္စ ... ရင်ခုန်ရလောက်အောင် အကြောင်းမခိုင်လုံပါပဲ နှင့်လေ။

"ကျွန်တော်က တွေ့ချင်တဲ့ သူ မရှိသေးလို့ စောင့်ရမယ့်အတူတူ အပျင်းပြေလာစားတာ"

"ကျွန်မလည်း တူတူပါပဲ"

"မှာ မိတဲ့ အစားအသောက်ချင်းလည်း တူတယ်"

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုက သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖို့ လုံလောက်သွားပြီ မဟုတ်လား၊ မိတ် ဆက်ကြရအောင်"

"ရပါတယ်"

"ကျွန်တော့်နာမည် ... မင်းနေမခ ... ပါ"

"ရှင်"

မျက်ဝန်းလေးပင့်လိုက်မိ၏။ အံ့ဩ၏။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီနာမည် ကြားဖူးလို့ လား"

"ဟင့်အင်း ... မကြားဖူးပါဘူး"

"ခင်ဗျား ... တစ်ခုခုကို အံ့ဩသွားသလိုပဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျားနာမည် ပြောတော့လေ"

‘မပြောလို့ မရဘူးလား’ဟု မေးလိုက်ချင်၏ မကောင်းဘူးထင်သည်။ သူက ရိုးသား အေးဆေးစွာ၊ ဣန္ဒြေရစွာ လာရောက်မိတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီလို မိတ်ဆက်သင့်လောက်အောင် ခိုင်လုံသော အကြောင်းလည်း ရှိ၏။ စောစောကတင်မှ ဓာတ်လှေကားတစ်ခုတွင်းမှာ နှစ်ယောက်တည်း စီးခဲ့ကြသည်။ အဲဒီ အချိန်က ကိုယ် ကြောက်လန့်နေခဲ့တာ ဘယ်လိုမှ ဖုံးဖိမရဖြစ်ခဲ့မှာ သေချာ ပါသည်။ သူက ကြောက်နေသော ကိုယ့်ကို ရယ်ချင်စိတ်ဖြစ်မိမှာ လည်း သေချာ၏။ ရယ်ချင်စိတ် ကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ‘ကိုယ့်’ကို ရင်းနှီးသွားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

"ဪ ... ရှင်နဲ့ ကျွန်မက တိုက်ဆိုင်မှုတွေ များ လွန်းလိုက်တာ"

"ခင်ဗျားနာမည်လည်း နေမခပဲလား"

"ဟင့်အင်း ... ကျွန်မနာမည် ... မေမိုးမခ"

"ဪ..."

မင်းနေမခ ရယ်မောလိုက်၏။

မေမိုးမခက သူ့လို အသံထွက်သည့်တိုင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် မဟုတ်ငြား ရယ်မြူးရိပ်ဖြင့် ပြုံးဖြစ်သွားရသည်။ တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှသည်။ ဒါကြောင့် ... စာရေးဆရာမပေါက်စ စာရေး ခြင်းဖြင့် အောင်မြင်မှုရနိုင်ရန် ကြိုးစားဆဲ သူငယ်ချင်းမလေးက ပြောတာ။

"တစ်ခါတလေမှာ တကယ့်ဖြစ်ရပ်တွေဟာ စိတ်ကူးယဉ်ထက် အများကြီး ပိုပြီး ထူးဆန်း နေတတ်တယ်၊ သိလား၊ မယုံနိုင်စရာဘဲ"

"အဲဒါကြောင့် စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုရေးမယ့် ကိစ္စမှာ လောကထဲကို ဝင်ပြီး သဘာဝတရားတွေ ကို အရင်ဆုံး ရှာဖွေနေရတယ်" ... တဲ့ ။

ခုတော့ ... လက်တွေ့ဖြစ်ရပါပြီ။

‘တစ်ခါတုန်းက လူပျိုလူရွယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမပျိုပျိုရွယ်ရွယ်လေးတစ်ယောက် အဲဒီနှစ်ယောက်ဟာ ဆယ့်တစ်ထပ်မြင့်တဲ့ ကွန်ဒိုမီနီယံကြီးကို တက်ဖို့ ဓာတ်လှေကား တစ်ခုအတွင်းမှာ နှစ်ယောက်တည်း ဆုံဆည်းမိကြတယ်တဲ့ ‘ဟု ပုံပြင်တစ်ခုလုပ်၍ ပြောကြည့်ပါလား။

‘ထွင်တာ’ဟု ကဲ့ရဲ့ လျက် မည်သူမျှ ယုံကြည်ကြမည် မထင်ပါ။ လောကတွင် ထင်မှတ် မထားပါဘဲ ဖြစ်ပျက်လာတတ်သော အကြောင်း အရာတွေ အများကြီး ရှိနေပါလား ... ဟု တွေးရင်း သူ့အရယ်အမောကို လည်း ငေးဖြစ်သည် ။

သူသည် ... စေ့စေ့ကြည့်တော့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ လူချောဟု ခေါ်နိုင်သူဖြစ်ပါသည် ။ သူ့ အသားက ဖွေးဆွတ်ဖြူညို မနေပါ။ ပင်ကို အသားကဖြူပါလိမ့်မည်။ သို့ပေမဲ့ ... ယောက်ျားသားမို့ အိမ်တွင်း အောင်းလှေမရှိတိုင်း မျက်နှာပြင်နှင့် လက်ဖျံတို့ က နေလောင်လေလောင်ရှိတတ်ပါသည် ။ သူ့ ‘နေလောင်မျက်နှာ’သည် အဖြူထဲမှာ အညိုရိပ်လဲ့လဲ့ပြေးလျက် ‘အသားလတ်’အဆင့်သို့ ကျဆင်းနေသည် ။

သို့ပေမဲ့ ... စိုပြည်၏။ အသားအရေ၏ ကောင်းခြင်းကို သူ ပိုင်ဆိုင်သည် ။

သူ့အရယ်အမောသည် ကြည်လင်လန်းဆန်း၏။ ဘဝတွင် ပြင်းထန်သော လောကဓံတစ် မျိုးမျိုးကိုမျှ ခံစားခဲ့ရဖူးသေးပုံ မရှိ။ သူ့မျက်နှာမှာ ‘ခံစားမှုဒဏ်ရာဒဏ်ချက်’ကင်းနေသည် ။ ဘဝ၏ ရိုက်ပုတ်ထုထောင်းနှိပ်စက်မှုကို ခံထားရခြင်းမျိုး မတွေ့ရ။ တော်တော် လူဖြစ်ကျိုးနပ်မည့် ယောက်ျားတစ်ဦး ပုံစံပါ။ သူ့နှာတံချွန်ချွန်နှင့် သူ့သွားစွယ်လေးနှစ်ဖက်တို့ က ဘယ်လိုလိုက်ဖက် နေမှန်း မသိ ကြည့်ကောင်းလှ၏။

ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းထဲလေး ကွက်ပြီး ကြီးမားနေခြင်းသည် လည်း ခုခေတ်မှာ အလှတစ်မျိုး လို ဖြစ်နေသည် ။ မိန်းမကြိုက် ဖြစ်နေသည် ။ ဆယ်ကျော်သက် ကောင်မလေးတွေ အနေနှင့် ...

‘ကျုပ်လူက ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းလေး ကြီးကြီးနဲ့ အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်’ဟု ဂုဏ်ယူ ပြောဆိုခြင်း ခံရမည့် ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်၏။ သူ့အရပ်ကြီး မြင့်မားလွန်းတာတော့ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ရင်ဖို ထိတ်လန့်ဆဲမှာ ပင် အသိအမှတ်ပြုပြီး ဖြစ်ပါသည် ။ ကိုယ့်ကို ကျောခိုင်းကာ ခေါင်းငုံ့နေသည့် သူ့လက်ပြင်နှင့် ပခုံးကိုတောင် မော့ကြည့်ခဲ့ရတာလေ။

"ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ တကယ် မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းဖြစ်သင့်တဲ့ သူတွေပဲ"

‘ဟုတ်ပါရဲ့’ဟု ပြောမိလှလှ ဝါကျကို မိန်းမသားမို့ အချိန်မီ ထိန်းအုပ်ရပါ၏။

"ဒီလောက် နှစ်တွေကြာတဲ့ အထိ ဘာဖြစ်လို့ မဆုံမိကြရတာလဲလို့ ကံဇာတ်ဆရာကို တောင် မေးကြည့်ရမလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော့်ဝါကျလှလား"

"ရှင်"

"ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြတော့မယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ် ပြောပြ မိတ်ဆက်ကြဖို့ လိုပြီ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထူးခြားချက်က ...

ငယ်ငယ်ကတည်းက လူချီးမွမ်းခံရတယ်၊ မင်းနေမခဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ စကားကို လူမုန်း အောင် တော်တော် ပြောတတ်တဲ့ ကောင်တဲ့ "

သူက စကားကို ခဏရပ်တန့်၍ ရယ်မော၏။

"ကျွန်တော်မို့ စကားပြောလိုက်ရင် တစ်ဖက်သား နားမခံသာအောင် ပိဿာလေးနဲ့ ဘေးထူ သလို၊ အောင့်အောင့်သွားကြရတယ်ဆိုပဲ ...

အဲဒီလို ဝေဖန်ခံရလွန်းလို့ ခုဆို ... သိပ်မရင်းနှီးသေးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စကားပြောရင် မပြောခင် ဝါကျကို လှတပတ ဖြစ်အောင် ရင်ထဲမှာ အရင်စီလိုက်တယ် ...

ဝါကျနည်းနည်းပါးပါး လှပြီဆိုမှ ထုတ်ပြောပါတယ် ၊ ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါကျ ကျွန်တော် စကားပြော လေးတတ်တယ်"

"ဪ ... ရှင်က အခု ဝါကျကို လှအောင် စီစဉ် ထုတ်လုပ်လိုက်တာလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... လှတပတ ရှိရဲ့ လား"

"သူလို ငါလိုပါပဲ"

"ဟာဗျာ"

မင်းနေမခဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်လေးသည် တော်တော်အရယ်သန်ပုံရသည် ။ ယောက်ျားထဲမှာ အရယ်သန်သူ ရှားတတ်၏။ မိန်းမသားဟူသည် လူရှေ့သူရှေ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်မောသင့်သူ မျိုး မဟုတ်ပါ။ သို့ပေ

မဲ့ ... ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အရယ်သန်သူသည် မိန်းမသားအုပ်စုထဲမှာ သာ များ ပြားလေ့ရှိ၏။ ဘယ်လိုပဲ ရယ်မောမော၊ အမြင်မတင့်တယ်မရှိ သော ယောက်ျားအုပ်စုထဲကျတော့ အရယ်သန်သူက သွားရှားနေတတ် သည် ။ မျက်စိရှေ့မှ ယောက်ျားသားကဖြင့် အရယ်သန် ပုံရနေတော့သ ည် ။

"ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ဒီစားဝိုင်းကို ကျွန်တော် ရှ င်းပါရစေ"

"ဒါမျိုး ... ကျွန်မ သိပ်လက်ခံလေ့ မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ... ကျွန်မမှာ သူ ငယ်ချင်း အပေါင်း အသင်း ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေလည်း နည်းတယ်၊ ကျွန် မလည်း ပေါင်းရသင်းရခက်တဲ့ အုပ်စုထဲမှာ ပါတယ်၊ ရှင်တင်စကားကို လူမုန်းအောင် ပြောတတ်တာ မဟုတ်ဘူး "

"တိုက်ဆိုင်ပြန်ပြီ၊ ခါတိုင်း လက်ခံလေ့မရှိပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ... ခြွင်းချက် ဖြစ်လား"

"ထားပါတော့"

"ခင်ဗျားကို ဝေဖန်ချင်တယ်၊ ရမလား"

"ဘယ်ရမလဲ၊ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတွေလည်း မဟုတ်၊ ခုမှ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးကြတာ"

"သိပ်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး"

"နည်းနည်းပါးပါးဆိုလည်း ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး"

"ခင်ဗျား အရယ်အပြုံး တော်တော်နည်းတယ်"

"မဝေဖန်ပါနဲ့ ဆို"

"ဒါ ... သိပ်ဆိုးတဲ့ ဝေဖန်ချက်မှ မဟုတ်တာ"

"ဒီတစ်ချက်တော့ ရှင်နဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်တော့တာပဲ၊ ရှင်က အရယ်သန်ပုံ ရတယ်"

"မှန်တယ် ... ပျော်နေတဲ့ အခါပေါ့၊ အခါခပ်သိမ်းတော့ ဘယ်အရယ်သန်နေပါ့မလဲ"

"ကျွန်မက အခါခပ်သိမ်းကို အရယ်အပြုံးနည်းတာ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အကြောင်းရှိမှာ ပေါ့"

မင်း မျက်နှာမှာ လောကဓံရဲ့ အထုအထောင်း ရိုက်ပုတ်ညှဉ်းဆဲခြင်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တွေကိုတွေ့နေရတယ် ... ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိုယ်သာလျှင် အင်္ဂါဝိဇ္ဇာဗေဒင်ဆရာဖြစ်ချေတော့မည်။ မေမိုးမခဆိုသော မျက်စိရှေ့မှ ကောင်မလေးသည် ကိုယ့်ဘဝလောက်တော့ ချောမောဖြောင့်ဖြူးခဲ့ မည် မထင်ချေ။ သူမ အရယ်အမော နည်းတာ သဘာဝကျပါသည်။ ။

‘မင်းမျက်နှာ တည်တည်တင်းတင်းကလေးမို့ လှနေတာ’ဟု ထပ်မံ ဝေဖန်ချင်ပါသေးသည်။ ။

သူမ၏ အရပ်အမောင်း၊ ကိုယ်နေဟန်ထား၊ မျက်နှာပြင် အနေအထားမှ စ၍ ဆံပင်ပေါက်ပုံ အပါအဝင် နှုတ်ခမ်းကလေး တည်ရှိပုံတို့ အားလုံး ပေါင်းစပ်လိုက်သည့်အခါမှာ ခုလို တည်တည် တင်းတင်း၊ ခပ်ထန်ထန်လေးနှင့်လိုက်ဖက်ကာ ချောမောသွားရသည်။ ။ ကျက်သရေ ရှိသွားရသည်။ ။ ပန်းချီဝါသနာပါသည် မို့ မိန်းကလေးမျက်နှာတွေကို လေ့လာဖူးပါသည်။ ။ တချို့က နည်းနည်းလေး တည်ရုံနှင့် သိပ်တင်းသွား

ကာ စိတ်ကောင်း မရှိသူ၊ စိတ်ပုပ်စိတ်ယုတ် ပုံစံပေါက်သွားတတ်သည်။

အဲဒီလို မျက်နှာမျိုးက ပြုံးရယ်နေမှ ကြည့်ကောင်း၏ တချို့ကျတော့ ဘဝအကျိုးပေးက သနားစရာ ကောင်းလောက် ဆိုးဝါးရှာသည်။ လူက ... မကလက်ပါဘဲ အမေမွေးရာပါ မျက်နှာကိုက စပ်ဖြဖြ ဖြစ်နေတတ်၏။ ယောက်ျားဆို တော်သေးရဲ့ ၊ မိန်းကလေး ဤမျက်နှာမျိုးဆို သွားပါလေ ရော။ ထိုမျက်နှာမျိုးပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးများ ခဗျာ စုနိုင်ပုပ်နိုင်မှ တန်ကာကျရှာ၏ မေမိုးမခကတော့ တည်တည်တင်းတင်းကလေးနှင့် ကျက်သရေရှိတာ ဖြစ်ပြီး စပ်ဖြဖြရုပ်မျိုးမဟုတ်သည် မို့ ပြုံးလိုက် ရယ်လိုက်လည်း ...

"လှ ... ဦးမှာ "ဟု ဆိုချင်ဆိုနိုင်ပါသည်။

သို့ပေမဲ့ ... ခပ်ထန်ထန် အလှနှင့် ပြုံးရယ်အလှတို့ နှစ်ခု ယှဉ်လျှင် ဘယ်အလှက သာမည် ဆိုတာတော့ မသေချာချေ။

တော်တော်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိပြီးမှ အားနာသွားရတော့သည်။ ။ ဓာတ်လှေကား ထဲမှာ တုန်းက ကျောခိုင်းပြီး မကြည့်ခဲ့ရသမျှ၊ သူကသာ ... ကိုယ့်ကျောပြင်ကို စိတ်ရှိတိုင်း စူးစမ်း ကြည့်ရှုလာခဲ့သမျှ၊ အခု ပြန်ချေ နေသကဲ့သို့ ဖြစ်ရပါပကော ... ဟု တွေးကာ တော်တော်ကြီး အားနာ သွားမိလေ၏။

"ကျွန်တော့်မှာ ညီကိုမောင်နှမ အရင်းအခြာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး"

"ဪ ... တစ်ဦးတည်းသောသားပေါ့"

"မိဘလည်း မရှိဘူး"

"ဪ ..."

"ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အမေဟာ ကျွန်တော် ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက

ဆုံးသွားတော့ ကျွန်တော် က အဘိုးနဲ့ နေခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ထူးဆန်းတာတစ်ခုပြောရဦးမယ်။ အဘိုးက ခရစ်ယာန်ဘာသာ၊ ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာ"

"ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

အဘိုးကြီးနှင့်ကြီးပြင်းခဲ့ရသော မြေးတစ်ယောက်ဟာ အဘိုးဘာသာဝင်ပဲ ဖြစ်တတ်ကြသည် မဟုတ်လား။

"ကျွန်တော့်အဘိုးက ကပြား၊ မြန်မာအစစ် မဟုတ်ဘူး ၊ အဘိုးရဲ့ အဖေလက်ထက်ရဲ့ အထက် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်တွေက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေ၊ အဘွားကကျတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ...

သူ့ဘာသာ သူကိုးကွယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ကိုးကွယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ယောက်ရဲ့ ဘာသာရေး ကို နောက်တစ်ယောက်က ကူညီဆောင်ရွက်စရာရှိလည်း လုပ်ပေးတယ်၊ ထူးဆန်းတယ်နော်"

"ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ဒါမျိုးတွေ ရှိပါတယ်"

"သားမွေးရင် အဘိုးဘာသာ၊ သမီးမွေးရင် အဘွားဘာသာလို့ အကြမ်းဖျင်းသတ်မှတ်ပေ မယ့် သားသမီးတွေ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ သူတို့ ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ ဘာသာထဲကို ဝင်ချင်သလို ဝင်ခွင့်ရှိတယ်လို့လည်း သဘောတူခဲ့ကြတယ်"

"ဒီတော့ ... သမီးက ခရစ်ယာန်ဘာသာကို သဘောကျ ဝင်ရောက်သွားပြီး သားက ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်သွားရောလား"

"မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အမေက အဘိုးရဲ့ သမီး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘကြီးနှစ် ယောက်ရှိတယ်၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေ၊ တစ်ယောက်က ကာလီဖိုးနီးယားမှာ ၊ တစ်ယောက်က လန်ဒန်မှာ ..."

"သွားကြတာ ကြာပြီ၊ ဟိုမှာ ... အဲဒီက လူမျိုးတွေနဲ့ ပဲ အိမ်ထောင် ကျပြီး ပြန်မလာကြ ဘူး၊ ကျွန်တော့် တစ်ဝမ်းကွဲတွေနဲ့ ကျွန်တော် မမြင် ဖူးသေးဘူး"

"သွားလည်ပေါ့"

"အလည်အပတ်လောက်တော့ သွားချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန် တော်က မြန်မာပြည်မှာ ပဲ နေချင်တယ်၊ မြန်မာဖြစ်ရတာ ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်"

မေမိုးမခက သူ့ပဲကြာဆံသုပ် စားလက်စကို သိမ်း၏။ ကိုကာကိုလာ စသောက်သည် ။

"ကျွန်တော့်ကျတော့ အမေရော အဖေရော ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတော့ ကျွန် တော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်တာပေါ့၊ အဘိုးနဲ့ နေရပေမယ့် အဘွားက လည်း ဆုံးတာ ဆယ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ ...

အဘွားကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာလေ၊ ဒါပေမဲ့ ..."

မင်းနေမခက ကြာဆံသုပ်တစ်ပွဲ ထပ်မှာ လိုက်သည် ။

စင်စစ် ဗိုက်ပြည့်ပါပြီ။ ထပ်စားလိုစိတ် မရှိတော့။ သို့ပေမဲ့ ... ယော ကျားဗိုက်မို့ ထပ်ဖြည့် ရလည်း ဝန်မလေးပါ။ မစားချင်တော့ဘဲ နောက် တစ်ပွဲထပ်မှာ လိုက်တာ မေမိုးမခနှင့် စကားပြော ချင်နေသေး၍ ဖြစ်၏။ သူက စားလို့ မပြီး သေးလျှင် မေမိုးမခက ဆက်ထိုင်နေရဦးမည်ဖြစ်သ ည် ။ ကျွန်မ ပြန်တော့မယ် ... ဟု ပြောလောက်အောင်တော့ ပြည်သူ့နီ တိ မတတ်ဘဲ ရှိမှာ မဟုတ်ဟု ထင်ရ သည် ။

"ကျွန်တော် ဆယ့်ရှစ်နှစ်သားကတည်းက အဆောင်မှာ ပြောင်းနေရ တယ်"

ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့်မည်ဟု တော့ တွေးမိသားပါ။ သို့ပေမဲ့ ... မေးခွန်းတွေ ထုတ်မနေချင် တော့ပါ။ စကားဝိုင်းကို သိမ်းချင်ကာမှ ကိုယ်တော်က တစ်ပွဲထပ်မှာ နေချေသေး၏။ စားချင်တာ ထက် လေကြောရှည်ချင်တာက ပိုမှန်း မေမိုးမခ အကဲခတ်လိုက်မိပါ၏။ လက်ဝဲလက်ကလေးကို မြှောက်၍ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည် ။ ခုလောက်ဆို တူးတူးပြန်ရောက်နေနိုင်လောက်ပြီ။

စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောရင်း နာရီကြည့်ခြင်းဟာ အချိန်မရှိတော့ဘူး ... ဟု သွယ် ဝိုက်သရုပ်ဆောင်ခြင်းဆိုတာ မျက်စိရှေ့မှ ပုဂ္ဂိုလ်မသိမှာ မဟုတ်ပါ။ သိလျက်နှင့် မသိချင်ယောင် ဆောင်တာပဲ ဖြစ်ပါမည်။

"ဘိုးဘိုးက ... ကပြားဆိုတော့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အုပ်ထိန်းတော့ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ"

"ဪ ..."

"ကျွန်တော့်အတွက် လုံလောက်တဲ့ ငွေကြေးတစ်ရပ်ပေါ့နော်၊ အဲဒါပေးတယ်၊ တကယ်တမ်း ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ရတာတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘိုးဘိုးထောက်ပံ့ငွေနဲ့ အဆောင်ကြေးတွေ ကျောင်းစရိတ်တွေ သုံးခဲ့တာပဲ ..."

ကိုယ့်ဘာသာ အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာခဲ့ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ခုမှ ... အလုပ်စလုပ်မလို့ "

"ကျောင်းပြီးသွားပြီပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ခုမှ ... တကယ် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ရမှာ ၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ်က စပြီး အဘိုးအိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ပေမယ့် လူတွေနဲ့ သူစိမ်း

တွေနဲ့ ပေါင်းတတ်ရုံရှိတာ၊ တကယ်တမ်း ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရတာမှ မဟုတ်တာ ...

အခု ... ဘိုးဘိုးက မှာ လို့ ဘိုးဘိုးနဲ့ တွေ့ဖို့ လာတာ၊ ဘိုးဘိုးက ကျွန်တော့်ကို ချစ်တော့ ချစ် တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တရင်းတနှီး မနေတတ်ဘူး ...

အဘွားရှိတုန်းကဆို အဘွားနားကပ် ချဲနေတာပဲ၊ ဘိုးဘိုးကကျတော့ သူ မမှာ ဘဲ လာလည် ရင်တောင် တွေ့ခွင့်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ...

ဘိုးဘိုးစိတ်က အနောက်လည်း ဆန်ပါရဲ့ ၊ မြန်မာပြည်မှာ ကျတော့လည်း ပျော်တယ်၊ ဘိုးဘိုး ရဲ့ မောင်နှမအရင်းအချာတွေ ရှိရဲ့ သားနဲ့ ...

အဲဒီတွေကျတော့လည်း သူ သွားမနေချင်ဘူး၊ မြန်မာပြည်မှာ ပဲ နေချင်တယ်၊ ကဲ ... ကျွန်တော့် အကြောင်းတော့ စုံသလောက်ဖြစ်သွားပြီ၊ ခင်ဗျားအကြောင်းပြောပေတော့"

"အသိမိတ်ဆွေတွေထဲမှာ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်တာမှ မသိလည်း ဘဲ မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေကြသူတွေ ရှိပါတယ်၊ အကြောင်းသိမှ မိတ်ဆွေ သတ်မှတ်ရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူး"

"ဪ ... ရပါတယ်၊ မပြောလည်း ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က စကားအဖြစ်ပါ"

"ကျွန်မနာမည် မေမိုးမခဆိုတာတော့ ရှင်သိပြီးပြီ၊ ကျွန်မမှာ အမေရှိပါတယ်၊ အဖေက ဆုံးပြီ၊ ရှင်နဲ့ တူပြန်တာ တစ်ခုက ကျွန်မလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးပဲ"

သူမက ပြောသင့်သလောက်တော့ ပြောမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရပါသည်။ ။

"တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးတွေမှာ ဆဲလ်ဖစ်ရှ် (Selfish တစ်ကို

ယ်ကောင်းဆန်) ဖြစ် တတ်တယ်လို့ လူပြောသူပြောများ တယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆွဲလ်ဖစ်ရှ် မဖြစ်ဘူး ထင်တာပဲ၊ ခင်ဗျားရော ..."

"ကျွန်မကတော့ နည်းနည်းဖြစ်တယ် ပြောရင် ရနိုင်တယ်၊ ကိုယ်က သာရမှ စီးရမှ ၊ ကိုယ့် အတွက် ဖြစ်မှ ဆိုတဲ့ ထိတော့ မရောက်ဘူး၊ ကိုယ်ပိုင်သိက္ခာနဲ့ မာနတရားထားတယ်၊ အဲဒါကို နည်း နည်းလေးမှ အထိ မခံနိုင်ဘူး"

"ဒါ ... ဆွဲလ်ဖစ်ရှ် မဟုတ်ပါဘူး"

"ရှင်နဲ့ ကျွန်မက တိုက်ဆိုင်တာတွေ တော်တော်များ နေလို့ ၊ ကျွန်မ ခုမှ မြင်ဖူးတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံတာပါ "

"ကျွန်တော် ယုံပါတယ်"

"ကျွန်မလည်း ဒီနှစ်မှ ကျောင်းပြီးတယ်၊ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ စတင်ကြိုးစားနေတယ်၊ ကျွန်မက အဝေးသင်နဲ့ ပြီးတာ၊ ဖေဖေ နေမကောင်းလို့ စင်္ကာပူမှာ ဆေးသွားကုနေရတုန်း ကျွန်မ အဝေးသင် ပြောင်းလိုက်ရတယ်"

"တော်တော်ကြာလား၊ အဲဒီမှာ "

"ကြာတယ်၊ ကြာဆို တစ်နှစ်တောင်ကျော်တာ"

"ကုန်လိုက်မယ့် ပိုက်ဆံတွေ"

"ဟိုမှာ ဖေဖေညီမ အရင်းရှိတယ်၊ နေစရိတ် စားစရိတ် သက်သာတာကိုက နည်းနည်း နောနောမှ မဟုတ်တာ"

"ဒါ ... တော်တော် သက်သာတာ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေ့ကို ဆေးရုံတင်ထားရတဲ့ စရိတ်ပဲ ကုန်ပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ရှိထားတဲ့ ရှိစုမဲ့စုလေး ပြောင်သလောက်ကို ဖြစ်သွားရတယ် ...

ဖေဖေရဲ့ နောက်ဆုံးရက်တွေကို ဆွဲဆန့်ပေးတဲ့ သဘောပါပဲ၊ ဒါလေး တစ်ခု မြတ်လိုက်တာ ပါ၊ မျက်စိရှေ့မှာ ဖြိုးဖြတ်ဆို ဖြစ်မသွားဘဲ၊ စိတ် တိုင်းကျ ပြုစုလိုက်ရတယ် ...

သေမင်းလက်ထဲက ပြန်လူတာပဲ၊ မနိုင်လွန်းလို့ လျှော့လိုက်ရတယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ်မှာ ကျေနပ် လိုက်ပါတယ်၊ မေမေက ဖေဖေ့ကို ပြုစုနေ တော့ ...

ကျွန်မက အချိန်နည်းနည်း ပိုပါတယ်၊ သင်တန်းတစ်ခုတက်ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ အလုပ်ဝင် လုပ်တယ်၊ ဖေဖေအတွက် စရိတ်စက နည်းနည်းပါးပါး အထောက်အကူဖြစ်တာပေါ့"

"လေးစားတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားရလိုက်မယ့် ကုသိုလ်တွေ၊ ကိုယ့်လုပ် အားက ရတဲ့ ဝင်ငွေနဲ့ မိဘကို ဆေးကုပေးခွင့်ရတာ နည်းတဲ့ ကုသိုလ် လားဗျာ ...

ဒါမျိုး ... ဒီအခွင့်အရေးမျိုး သားသမီးတိုင်း လိုချင်မှာ ပါ၊ ကျွန်တော် ဆို မရခဲ့ဘူး"

"ဒီတော့လည်း ရှိတဲ့ အဘိုးကို ပြုစုပေါ့"

"အဘိုးက မြန်မာပြည်မှာ ပျော်ပြီး မြန်မာလူမျိုးတွေကို ချစ်နေပေမယ့် တချို့ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျတော့ မြန်မာသိပ်မဆန်ဘူးဗျ ...

သူ့ကို အနီးကပ်လာပြုစုနေမှာ မျိုး သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ လက်တွေ့မကျ

ဘူးတဲ့ ၊ နေမကောင်းတဲ့ အခါမျိုးမှာ သူနား ကျွန်တော်ရှိနေရင်တောင် ရှုပ်သေးတယ်တဲ့ ...

ကျွန်တော်ရှိနေတာနဲ့ စာရင် သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက် ရှိနေတာ က ပိုပြီး လက်တွေ့ကျ တယ်တဲ့ "

"ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပဲ"

"သူတပည့်တစ်ယောက်ပေါ့လေ၊ မွေးစားသားနီးပါး ဖြစ်နေပါပြီ၊ ရောဘတ်တဲ့ ၊ ဘိုးဘိုးလိုပဲ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်၊ အဲဒါနဲ့ တူတူနေတယ် ...

ကျွန်တော်ကလည်း တစ်ယောက်တည်းနေတာ ကြာလာတော့ အဲဒါ ကို ပိုကြိုက်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုပြီး ဘိုးဘိုးနဲ့ လာနေပေး ချင်ပါတယ်၊ ဘိုးဘိုးက အလိုရှိရင်ပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုးကိုယ်တိုင်က အလိုမရှိတာ "

"အနောက်ယဉ်ကျေးမှု စိတ်ထားထင်ပါရဲ့ "

"ဟုတ်မှာ ၊ ခင်ဗျားကတော့ အမေနဲ့ တူတူနေတယ်မှ လား"

"နေတာပေါ့၊ ဒီသားအမိနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာ၊ မေမေ့တစ်သက် ကျွန်မတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး၊ သေမှ ခွဲမှာ "

‘ခင်ဗျားက ဘာစီးပွားရေးလုပ်မလို့ လဲ’ဟု မေးလိုက်ချင်သေးသည် ။ ဒီနေ့မှ ခုမှ စသိကျွမ်း ရသော တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ စပ်စုလွန်းရာ ရောက်မှာ စိုးသည် နှင့် မမေးဖြစ်တော့ချေ။

"ကျွန်မ ချိန်းထားတဲ့ သူနဲ့ တွေ့ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ"

သူမက ပြောင်ပြောင်ပြောမှ ပဲ သူက စားလက်စကို ရပ်လျက် ကို

ကာကိုလာကို တစ်ရှိန်ထိုး မော့၏။ ငွေရှင်းသည် ။

"စားသောက်ဆိုင်က ဆယ့်တစ်ထပ်တက်ဖွင့်တော့ သန့်ရှင်းတယ် နော်၊ တံခါးတွေဖွင့်ထား လည်း ခြင်၊ ယင် မဝင်ဘူး၊ အဲကွန်းလေ မဟုတ်ဘဲ သဘာဝလေရတာလည်း သိပ်ကောင်းတယ် "

နှစ်ယောက်တူတူ လျှောက်လာကြရင်းမှာ ဘိုးဘိုးဦးအောင်မျိုး အခန်းက ဓာတ်လှေကား အပေါက်ဝနှင့် ပိုနီးပြီး အရင်ရောက်၏။

"ဒါ ... ကျွန်တော့်အဘိုးအခန်း"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သွားမယ်"

"ဝင်ပါဦးလား၊ ဘိုးဘိုးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်"

"မဝင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်မ နောက်ကျနေပြီ"

"ဪ ..."

မင်းနေမခက ပိုက်ဆံအိတ်ပြားထဲတွင် ပါလာသော လိပ်စာကတ်ပြားကို ထုတ်ပေးသည် ။

"ကျွန်မမှာ တော့ ဗစ်ဇစ်တင်းကတ် မရှိဘူး၊ အလုပ်စမှ ရိုက်မလို့ "

"ဖုန်းနံပါတ်တော့ ပေးနိုင်တယ်မဟုတ်လား"

"ရပါတယ်"

မေမိုးမခက ဖုန်းနံပါတ်စုပြော၏။ မင်းနေမခက သေသေချာချာ ရေးမှတ်သည် ။

"မင်းနေမခ ... ပါလို့ ပြောရင် မှတ်မိပေးပါ"

"ကောင်းပါပြီ"

မေမိုးမခ နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။ နှုတ်ဆက်နေလျှင် စကားစက ပြတ်မှာ ကို မဟုတ်တော့ပါ။ ဒီလူ ... တွေ့ကရာ မိန်းက လေးတွေနှင့် ဟေးလားဝါးလား ရောချင်နှောချင်ပုံစံ မျိုးတော့ မရှိပါ။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ တုန်းက ကိုယ် ကြောက်နေမှန်းသိလို့ သူ အရပ်ကြီးလို ငြိမ်ပြကာ ကျောခိုင်းနေပေးခဲ့သည် ။ စကားရောဖောရော လုပ်ချင်လျှင် ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ပိုလုပ်လို့ ကောင်းမည်။ သို့ပေမဲ့ ... သူ ဆင်ခြင်ခဲ့၏။

ခုတော့လည်း ... သူကချည်းပြောလိုက်သည့် စကားတွေ။ သူ ခင်မင် သွားသည် ထင်ပါရဲ့ ။ မြန်လွန်းသည် ဟု ပြောလို့ တော့ရသည် ။ သို့ပေ မဲ့ ... တိုက်ဆိုင်ကြပုံက ခင်မင်မှုတစ်ခုဖြစ်ထွန်းဖို့ လုံလောက်ခဲ့လေ၏။

(၂)

ဦးနှောက်တွင် အကန့်ပေါင်းများစွာ ရှိနေသည် ဟု ကြားဖူးနားဝရှိ၏။

ခုလောလောဆယ်မှာ တော့ ဦးနှောက်သည် အပိုင်းနှစ်ပိုင်းခွဲ၍ အလုပ်လုပ်နေသည် ။ တစ်ပိုင်းတွင် အကန့်မည်မျှစီပါဝင်လေသလဲ မသိပေမယ့် တစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းမှာ ပါဝင်သော အကန့်တွေက ညီမျှနေမည်ဖြစ်သည် ။ အဘယ်ကြောင့် ထိုခံစားမှုအတွေးနှစ်ခုက ဘယ်သူ့ဘယ်သူမျှ အားမသာဘဲ တန်းတူညီနေလို့ ဖြစ်လေ၏။

"ဦးနှောက်က ထက်ဝက်ညီညီ အပိုင်းနှစ်ပိုင်းကွဲနေတယ်"

"ကောင်းသားပဲ၊ တစ်ပိုင်းကို လျှော်ပြီး တစ်ပိုင်းကို အပြာရောင်လေး ဆိုးလိုက်"

"မင်းဘကြီး"

သူတို့ တစ်ခါက ဖတ်ဖူးသော ဟာသလေးကို တင်မောင်သိန်းက သတိတရ ထည့်နောက် သည် ။

တစ်ခါတုန်းက လူတစ်ယောက်သည် စကားပြောလျှင် 'အပိုင်း'ခွဲပြီး အမြဲပြောလေ့ရှိသည် တဲ့ ။ တစ်ပိုင်းက ဘယ်လို၊ တစ်ပိုင်းက ဘယ်လို၊ တစ်ပိုင်းက ဘယ်ချမ်းသာ စသည် ဖြင့်။ တစ်ခါတော့ ထိုသူက သူ့ဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည်ကို ဆေးဆိုးဖို့ ပင်မင်းဆိုင်မှာ သွားအပ်သည် ။ သေ

သေချာချာ ဖြူစင်အောင် လျှော်ပြီးမှ ဆေးဆိုးပါဟု ပြောရမည့်အစား သူ့ ဝသီအတိုင်း ...

"တစ်ပိုင်းက လျှော်မယ်၊ တစ်ပိုင်းက ဆေးဆိုးမယ်"ဟု ပြောသောကြောင့် ပင်မင်းဆရာက သူ့ဘောင်းဘီ၏ တစ်ဝက်တိတိကို ဆေးဆိုးပေးထားခြင်းနှင့် ကြုံရတော့သည် ဆိုသော ဟာသကို သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လုံး ဖတ်ဖူးထားကြသည် ။ ဘယ်မှာ မှန်းတော့ မသိ၊ ရေးသူနာမည် လည်း သတိမရတော့ပါ။ သူတို့ သည် ဟာသကိုသာ မှတ်ထားပြီး စာရေးဆရာ၏ အမည်ကိုကျမှ မေ့ လျော့သည် မှာ လူတို့ ၏ အားနည်းချက်တည်း။

"တစ်ပိုင်းက အလုပ်ကိစ္စကွ"

"လျှော် လိုက်လေ"

"တစ်ပိုင်းက အချစ်ရေး"

"အဲဒါကြောင့် အပြာရောင်ဆိုး ... လို့ ပြောတာ"

နောက်ရင်းမှ နေမခကို သေသေချာချာ ကြည့်မိတော့သည် ။ ဒီကောင့်မျက်နှာက အတည် ပေါက်ကြီးပါလား။

"အစိန်ကြီးလား"

"ဟေ့ကောင် ... မိန်းမတစ်ယောက်ကို တစ်ခါတည်း မြင်ရုံနဲ့ ကြိုက်သွားတာ အချစ်လား"

"မေးပုံက ကြောင်လိုက်ပါဘိခြင်း၊ တစ်ခါတည်း မြင်ရုံနဲ့ ကြိုက်သွားတာ အချစ်လားတဲ့ ၊ ကြိုက်သွားတာဟာ အချစ် မဟုတ်ဘူး ကွ၊ စက်ဆုပ်ခြင်း၊ ရွံရှာဖွယ်ဖြစ်လို့ ဝိဘန္တရသလို့ ခေါ်တယ်"

"သေကွာ"

"မင်းနဲ့ တူတူ အင်္ဂလန်လိုက်ပြီး၊ မင်းရဲ့ တစ်ဝမ်းကွဲ ဆံပင်ရွှေရောင် လေးတွေနဲ့ ကြိုက်ပြီးမှ သေဖြစ်မှာ ဆိုတော့ ... လိုပါသေးတယ်"

"အကောင်းပြောမလို့ "

"ဪ ... စောစောက ပြောတာ သတင်းဆိုးတွေကိုး"

"နာချင်ပြီ ... ဒီကောင်"

နေမခ အိပ်ရာပေါ်မှ ခုန်ထလာကာ ထိုးမည့် ကြိတ်မည့်ပုံလုပ်တော့ မှ တင်မောင်သိန်းက လက်ဝါးကာ၍ ရယ်ပြရှာ၏။

ဆယ့်ရှစ်နှစ်သားမှ စ၍ အဆောင်မှာ ဆင်းနေခဲ့သော မင်းနေမခအတွက် ... တက္ကသိုလ် တက်တော့၊ ဘိုးဘိုးက တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ပေးသည် ။ အခန်းက ကျယ်ပါသည် ။ ပေနစ်ဆယ်၊ ပေငါးဆယ်ဆိုတော့ တော်တော်လေးကို ကျယ်လွန်း၏။

‘အဆောင်မှာ အများ နဲ့ ဆိုတော့ စာကျက်ချင်ရင်တောင် မလွတ်လပ်ဘူးပေါ့’တဲ့ ။

"မင်းတစ်ယောက်တည်း မနေချင်ရင် သူငယ်ချင်းခေါ်ပြီး အလကားထားရင်ထား၊ ဒါမှ မဟုတ် နိုင်ငံခြားတွေမှာ လို အခန်းတစ်ခန်းပိုင်တဲ့ သူက ကျောတစ်နေရာစာ ပြန်ငှားစားသလို၊ ညအိပ်ရုံ အိမ်ပြန်မယ့် ယောက်ျားဘော်ဒါသုံးလေးယောက် ငှားချင်လည်း ငှားထားပေါ့"တဲ့ ။

နေမခ အစပိုင်းမှာ သူက ဘော်ဒါလက်ခံငှားစားကြည့်သေး၏။ အဆောင်မှာ တုန်းကလို နေရ ထိုင်ရတာ မလွတ်လပ်တာ တူတူကြီးသွားဖြစ်နေသည် ။ နောက်ပိုင်းမှာ ဘော်ဒါမထားတော့ဘဲ အခု တင်မောင်သိန်းက ကိုယ့်လိုပဲ သီးသန့်နေချင်သူ ဖြစ်နေတာ တစ်ကြောင်း၊ ကျော

င်းမှာ ခင်မင်သော သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်သေးတာ တစ်ကြောင်းကြောင့် လက်ခံလိုက်သည်။ ။

တင်မောင်သိန်းထံမှ အိမ်ငှားခ မယူပါ။ နှစ်ယောက်ပေါင်းစုထည့်ကာ ထမင်းချက်စားသည့် အခါ စား၏။ ကြုံရာမှာ ဝယ်စားချင်သည့်အခါ စားကြသည်။ ။ မိတာလခလာလျှင် ကြုံသည့် သူက ဆောင်လိုက်သည်။ ။ တယ်လီဖုန်းကြေးလာလျှင် ကြုံသည့်သူက ဆောင်လိုက်သည်။ ။ ဂက်စ်အိုးကုန် နေလျှင် ကြုံသည့် သူက သွားဖြည့်သည်။ ။ တစ်ယောက်လျှင် ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီးစီရှိ၏။ စင်စစ် ... တင်မောင်သိန်းသည် သူများ တိုက်ခန်းမှာ ကပ်ရပ်နေရမည့် အမျိုးအစားထဲမှ မဟုတ်ပါ။

"ငဲ့အဖေက မိန်းမ ထပ်ယူတယ်ကွာ၊ မေမေဆုံးတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာကို ငါက မူအားဖြင့် လက်ခံပါတယ်"

တင်မောင်သိန်းက ဖခင်မုဆိုးဖိုကြီး အိမ်ထောင်ပြုရာမှ ဤပြဿနာက စခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ငဲ့အစ်မက အိမ်ထောင်သည် ၊ ယောက္ခမအိမ်လိုက်နေတယ်၊ ငါတို့က သားအဖနှစ်ယောက် တည်း တပည့်တပန်းတွေနဲ့ နေခဲ့တာ ကြာပြီ ...

ဖေဖေ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုတော့လည်း ပြုပေါ့၊ ငါတို့ သားအဖ စားရေးသောက်ရေးတောင် အဆင်ပြေသွားသေးတယ်၊ ဖေဖေလည်း ပြုစုမယ့်သူ ရရော ... ဆိုပြီး

ငါက ကျေနပ်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ကွာ သူ့မှာ သမီးတစ်ယောက် ပါလာတယ်၊ သူကလည်း မုဆိုးမ"

"ကောင်း လိုက်လေ"

"မကောင်းပါဘူး၊ ပါလာတဲ့ သမီးက အငြိမ်မနေဘူး"

"တော်တော်ဆော့သလား၊ ကလေး ဆိုရင်တော့ ငါလည်း မချစ်တတ်ဘူး၊ မျက်စိနောက် တယ်၊ ငါတို့လို တစ်ဦးတည်းသော သားတွေ ကလေးမချစ်တတ်ဘူးကွ"

"ကလေးဆိုရင် ချစ်ပေးလိုက်ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူးကွာ"

"ခုဟာက ဘာကြီးလဲ"

"အပျို ... ကြီး"

"လေးဆယ်ကျော်ပြီလား"

"ငါ့ထက်တောင် ငယ်သေးတယ်"

"ပြဿနာက"

"သူ့အမေ ...၊ ငါ့အဖေရဲ့ မိန်းမက ငါ့ကို သူ့သမီးနဲ့ သဘောတူပါတယ် ဖြစ်လာခြင်းက စတဲ့ ပြဿနာပဲကွာ၊ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ... ကိုယ့်အိတ်ထဲ ဖိတ်ဆိုတဲ့ စကားပုံကို ဘယ်သူထွင်ခဲ့တာလဲ ..."

ငါ့ကို တိုက်ရိုက်ဒုက္ခပေးတဲ့ စကားပုံကြီးကွ၊ တီထွင်ခဲ့သူကို စိတ်ဆိုးလိုက်တာ"

"မင်းအဖေကရော"

"ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်ကတောင် ဒီလောက် မကောင်းနိုင်တော့ဘူးတဲ့ ၊ စီးပွားရေး လည်း ဥမကွဲ သိုက်မပျက်ဆိုပဲကွာ"

"သူ့ဘက်ကရော ဘာစီးပွားရေးပါလာလို့ လဲ"

"ပါဘူး ...၊ အဲဒါကို ပြောတာ၊ တစ်ထောင်နဲ့ တစ်ဆယ်လာပေါင်းပြီး တစ်ယောက်ကို ငါးရာနဲ့ ငါးကျပ်စီလာလုပ်နေတာ"

"ဟား ... ဟား"

"တရားကျဖွယ်ပဲ၊ ကောင်းလိုက်တာ စိတ်ပျက်ဖို့ "

"ဟုတ်ပါ"

"လောကမှာ စီးပွားရေးလောဘသမားတွေ ခုထိ မျိုးဆက်မတုံးသေးဘူးနော်"

"စိတ်ချ ... မင်း မျိုးဆက်သာ တုံးချင်တုံးသွားမယ်၊ လောဘမျိုးဆက်တွေ မတုံးဘူး၊ နေပါဦး မင်း ဖခင်ရဲ့ မယားပါ သမီးလေးက လှတပတနဲ့ လိမ်လိမ်မာမာ မရှိဘူးလား"

"ငါ ပြောမယ်၊ ရုပ်ရှည်အားဖြင့်ဆိုရင် တော်တော် ဆိုးဝါးတဲ့ အစိတ်အပိုင်း၊ ပညာ အရည် အချင်းက ခုနစ်တန်းနှစ်ခါကျထားတဲ့ အစိတ်အပိုင်း၊ လိမ္မာသလား ဆိုတော့လည်း ၊ သူ့အမေကို စိတ် ကောက်ပြီလားဆိုတိုင်း ...

ဆောင့်အောင့်ပြီး တံခါးရွက်တွေ ဆောင့်ပိတ်၊ မျက်စိရှေ့ တွေ့သမျှ ပေါက်ခွဲပစ်လို့ ပျက်စီး ဆုံးရှုံးရတဲ့ အစိတ်အပိုင်း"

"ဒါဖြင့်လည်း တစ်ပိုင်းကို လျှော်ပြီး တစ်ပိုင်းကို ဆိုးလိုက်ပါတော့လား"

"မင်းဘိုးအေ"

"ချမ်းသာပေးပါ၊ ငါ့မှာ ဒီအဘိုးလေးတစ်ယောက် အသက်ရှည်နေလို့ ကောင်းကောင်း နေခွင့်ရခြင်းပါ၊ ဒီအဘိုးတစ်ယောက် မုဆိုးဖိုကြီးပါ၊ မျက်စိမကျပါနဲ့ "

နောက်တော့ ...

တင်မောင်သိန်းက နောက်ဆုံးနှစ်မို့ အရေးကြီးသည်။ စာကျက်ရမည် 'မဟာ'တက်ဖို့ အမှတ်မီချင်သည် ... အကြောင်းပြလျက် မင်းနေမခ၏ တိုက်ခန်းသို့ ဆင်းချလာခဲ့သည်။ ။ ကျောင်း ပြီး စာမေးပွဲတွေ အောင်ပြီးသွားလည်း အဖေအိမ်ပေါ် ပြန်မတတ်တော့ချေ။ အဖေက သဘောပေါက် ၏။ အစပိုင်းမှာ တော့ ဇနီး၏ စကားကို နားယောင်ပါသေးသည်။ ။ နောက်တော့ ... မယားပါသမီး၏ အစစအရာရာ ညံ့ဖျင်းမှုကို တွေ့လာရသည့်အခါမှာ ကိုယ့်သား ကိုယ်တောင် နှမြောလာမိတော့သည်။ ။

ကိုယ့်တစ်ဦးတည်းသော သားကို ဒီလောက် အရည်အချင်းမဲ့လှသော မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် (သားကိုယ်တိုင် ချစ်ခင်စုံမက်ခြင်းလည်း အလျဉ်းမရှိပါဘဲ) နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ဖန်တီးစေဖို့ ၊ ဖခင် နေရာမှ နေ၍ ကိုယ့်သားကိုယ် နှမြော၏။ သားဘဝလေး အရောင်မှို န်ရှာတော့မည် ဆိုတာ သဘော ပေါက်လာခဲ့သည်။ ။ သား၏ ဆုံးဖြတ်ချက်က မှန်သည်။ ။ ကိုယ် လက်ထပ်မိသော ဇနီးကတော့ ဒီစိတ် ကူးကို ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် အကောင်အထည်ဖော်ချင်တုန်း ဖြစ်သည်။ ။ ဒီအတွက် ... မိမိပိုင်ပစ္စည်း (လူလတ်တန်းစားသာသာ အနေအထား) မှန်သမျှ သားနာမည်သို့ ပြောင်းသင့်တာပြောင်း၊ ကိုယ့် နာမည်နှင့် ချန်သင့်တာချန် လုပ်ရသည်။ ။

စီးပွားကိစ္စဟူသည် မိသားစုအတွင်း စိတ်ဝမ်းကွဲနိုင်သော အရေးအခင်းတည်း။

ခုတော့ ... တင်မောင်သိန်းက မင်းနေမခ တိုက်ခန်းမှာ ပျော်နေပြီ။ ကျောင်းပြီးခဲ့ပြီမို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပေါင်း၍ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းထဲ ဝင်ဖို့ စတင်စိတ်ကူးကြသည်။ ။

"ဟိုနေ့က အဘိုးမှာ လို့ သွားတာကွာ၊ တကယ့်ကို မင်္ဂလာခရီးပဲ"

"အမွေတွေ ဝေါခနဲ ထိုးပေးလိုက်လို့ လား"

"ငါ့ဘဝရဲ့ အဖော်မွန်ကို တွေ့ခဲ့လို့ "

"စကားကြီး စကားကျယ်"

"တကယ်ကွာ၊ အသားရောင်လေးက စပြောရရင် သူ ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီရောင်လေးက မျက်နှာမှာ လာဟပ်တယ်၊ အသားအရေ၏ ကောင်းခြင်းကွ၊ ဖြူစင်ကြည်လင်ပြီး ဝင်းသလို ဝါသလို နဲ့ ...

ပန်းသွေးကလေးကလည်း ပြေးနေသေး၊ မင်း ကနုကမာ သိလား"

"သိတယ်"

"သူ့ပါးပြင်လေးဟာ ကနုကမာရောင် တောက်ပြီး ပန်းရောင်သွေးကြောလေးတွေ၊ စိမ်း မှောင်မှောင် သွေးကြောလေးတွေ၊ မျှင်မျှင်လေးတွေကွ၊ အဲဒါလေးတွေ ပေါ်နေတယ်"

"ရောဂါတစ်ခုခုများ လားကွ၊ ဥပမာ ... ခရုသင်းတို့ ဘာတို့ "

"မင်းကြီးဒေါ်"

"ကွယ်လွန်ပြီးစီးခြင်း"

"အရေးထဲ နားရေးကြော်ငြာပွဲစားလုပ်နေပြန်ပြီ၊ ငါ ပြောတာကို ခပ်တည်တည် နားထောင် ပေးစမ်းပါ၊ ရင်ခုန်လွန်းလို့ "

"မြတ်စွာဘုရား"

"အေး ... အရပ်အမောင်းလေးကလည်း မိန်းမသားထဲမှာ တော့ မြင့်တဲ့ အစိတ်အပိုင်း"

တင်မောင်သိန်းကိုသာ 'မနောက်နှင့်'ပြောထားသည် ။ ကိုယ်တိုင်ကျတော့ မနောက်ဘဲ မနေနိုင်ပြန်။

"ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း သေးသေးသွယ်သွယ်
ပါးပါးလျားလျားနဲ့ ဖျတ်လတ်သွက် လက်ပြီး ထက်မြက်မယ့် အစိတ်အ
ပိုင်း ...

စကားပြောတာလည်း ပြတ်သားတယ်၊ တည်ကြည်တယ်၊ ရဲရင့်တ
ယ်၊ ခပ်ညံ့ညံ့အုပ်စုထဲက မဟုတ်ဘူး "

"သေချာတဲ့ အစိတ်အပိုင်း"

တင်မောင်သိန်းက ခပ်တည်တည် ဝင်ပြောသည်။ ။

"အေး ..."

"ဒါဖြင့် တစ်ပိုင်းကို လျှော်ပြီး တစ်ပိုင်းကို ချေးအတိုင်းထား"

"ငါ့မျက်စိထဲမှာ အမြဲမြင်နေတယ်ကွာ၊ အဲဒါအချစ်လား၊ တကယ် မ
သိလို့ မေးတာ"

"ကျွန်ုပ်သေသင့်ပါတယ်"

"သေကွာ ... သေလိုက်"

"မင်းအရင်သေလိုက်၊ ဒီအသက်ဒီအရွယ်ကြီး ရောက်နေပြီ၊ အဲဒါ အ
ချစ်လား ... အဲဒါ အချစ်လားနဲ့ မေးစရာလား"

"အချစ်လို့ ထင်တာပဲ"

"သေစမ်းကွာ၊ ကြည့်လို့ ကို မရဘူး"

"မင်း ရည်းစားဘယ်နှယောက်နဲ့ ကွဲဖူးလဲ"

"ထားဘူးလဲ အရင်မေးပါလား"

"ထားပြီး ... ကွဲမှာ သေချာနေတဲ့ ဟာ"

"မေတ္တာကို မရှိဘူး၊ ပြောပုံက ရိုက်ပေါက်"

"ငါဝန်ခံရင် ... မင်း ယုံကွာ၊ ငါတကယ် တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားခဲ့ဖူးဘူး"

"ချေးစားပြောရင်တောင် ကြိုက်တယ်လို့ မှတ်မယ်၊ မယုံဘူး"

"နည်းနည်းပါးပါး ရောတောရောတော အိစီကလီတော့ ရှိခဲ့ဖူးတာပေါ့၊ ငါ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရင်ထဲမှာ ခံစားပြီး မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး"

"တစ်ခါကြည့် ငါးကျပ်နဲ့ ရုံသွင်းပြဖို့ တောင် ကောင်းနေပြီ၊ မင်းဟာ ထူးဆန်းလူသားကြီး ဖြစ်နေပြီ"

"သူ့ဘာသာ မတိုက်ဆိုင်တာ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ မင်းကရော ... ချစ်ဖူးလို့ လား"

"ချစ်ဖူးလို့ ကွဲဖူးသွားပြီ"

"ပြဿနာက ..."

"သူ့မိသားစုတစ်စုလုံး ထိုင်ဝမ်ပြန်ကြတယ်၊ ငါ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ သူက မနေနိုင်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒါပဲ"

"စာအဆက်အသွယ်ရှိသေးလား"

"ဆက်စပ်လို့ မရမယ့် ကိစ္စကို တိခနဲပဲ ဖြတ်လိုက်ကြတယ်၊ ခုလောက်ဆို ... သူ အိမ်ထောင် တွေ ဘာတွေ ကျနေလောက်ပြီ၊ ငါက လွမ်းနေရင် နေရင်းထိုင်ရင်း ဒု သ န သော ဖြစ်ဦးမယ်"

တင်မောင်သိန်း ... ဒီတစ်ခါပဲ ရပ်တည်နှင့်ဆွေးဖူးသည် မို့ သူ လွမ်းတာက ရယ်စရာကြီးဖြစ် နေသည် ။ မင်းနေမခက ရယ်ချင်စိတ်ကို လျှာခေါက်၍ အောင့်ထားရသည် ။

"နောက်ထပ် အချစ်သစ်လည်း မတွေ့တော့ဘူး"

"ရှာလည်း မရှာဘူးလား"

"သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော ... ဆိုတဲ့ ဇနီးလောင်းမျိုးတော့ ရှာရမှာ ပေါ့၊ လူပျိုကြီးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူး မရှိရင် ပြောတာ"

"မင်းက ရှိလို့ လား"

"မရှိဘူး"

"ရှာပြီလား ... ခု"

"ခုတော့ မရှာသေးဘူး၊ ကိုယ်ပိုင်ခိုင်ခန့် အခြေကျတဲ့ စီးပွားရေးမှ မရှိသေးတာ၊ ရှိမှ ရှာမယ်"

"မချစ်ဘဲ လက်ထပ်လို့ ရလား"

"အချစ်ဆိုတာ ဆယ်ကျော်သက်တွေ ဦးနှောက်အလုပ်မလုပ်ခင် အော်ဟစ်ကြတာကွ၊ ငါတို့ အရွယ်မှာ နှလုံးသားဦးစားပေးဖို့ လိုသေးလား"

"မင်းက အသည်းနှလုံး တစ်ခါသေဖူးလို့ ဒီစကား ပြောတာ"

"ချစ်တယ် မချစ်ဘူးဆိုတာ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကလေးပဲကွာ၊ အင်မတန် လေးနက်တယ်၊ စူးရှနက်ရှိုင်းတယ်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ အပေါ်ယံပါးရှပ်ရှပ်ကလေးဆိုလည်း မမှားဘူး ..."

လူတစ်ယောက်ကိုကွာ ... ချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ချစ်ပစ်လိုက်ရင် ချစ်သွားတာပါပဲ၊ ချစ်သွားမှာ ပါပဲ လို့ ငါ ထင်တယ် ...

အဓိက ... ကတော့ လူကောင်းဖြစ်ဖို့ လိုတယ်၊ တူတူနေတာ ကြာရင် ခွေးကလေး၊ ကြောင် ကလေးတွေတောင် သံယောဇဉ်ဖြစ်သေးတာ ...

လူကောင်းသူကောင်း ... မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားအတူတကွ နေထိုင်တယ်။ အပြန်အလှန် ကူညီ ဖေးမတယ်။ အဖော်လုပ်ကြတယ်ဆိုရင် ...

အချစ်ဆိုတာ နောက်က ပါလာမှာ ပဲလို့ ငါယုံကြည်တယ်။ အဲဒါကြောင့်ပေါ့ကွာ ... ငါ အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့ အချိန်ကျရင် သင့်တင့်မယ့် မိန်းမတစ်ယောက်တော့ ရှာရ ရွေးရမှာ ပေါ့ ...

ငါ လက်ထပ်လိုက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ငါဟာ ခင်ပွန်းကောင်းအဖြစ်နဲ့ သစ္စာ ရှိပေးမှာ လည်း သေချာတယ်။ ငါတို့ အိမ်ထောင်ရေး သာယာနိုင်ပါတယ်"

တင်မောင်သိန်းထံမှ လေးနက်သော ဒဿနတစ်ခုကို နာယူရတာ ပထမတော့ ရယ်ချင်၏။ နောက်တော့ ... အလေးအနက် ထား၍ မှတ်သားမိတော့သည် ။ ဒီအသက် ဒီအရွယ်မှာ တင်မောင် သိန်း ပြောသော စကားတွေကို လိုက်နာဆောင်ရွက်တာ မဆောင်ရွက်တာ အပထား ... ပြန်ငြင်းဆို ဖွယ်ရာတော့ မရှိပြီ။ နားထောင်နေလိုက်နိုင်သည့် စကားတွေဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

"ပြောပါဦး၊ မင်း အဘိုးက ခေါ်တွေ့တာ ဘာလုပ်တာလဲ၊ အမွေတွေ ပေးမလို့ လား"

"အေး ..."

"ဟ ... တကယ်လား"

တင်မောင်သိန်းက နောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မင်းနေမခက် ... အေး ... ဆိုတော့ စိတ်ဝင် စားသွားရသည် ။ ဘိုးဘိုး ဦးအောင်မျိုးရယ်လို့ မြန်မာဆန်လှစွာသော နာမည်ကြီးနှင့် ဘိုးဘိုး၏ အင်္ဂလိပ်နာမည်မှာ "ရော်နယ်လ်"ဖြစ်ပါ၏။ ဘွားဘွားရှိတုန်းက ဆိုလျှင် အလွန်မြန်မာဆန်လှ

သော ဘွားဘွားက တခြားနေရာတွေအားလုံး မြန်မာဆန်သလောက် ခင်ပွန်းကိုကျတော့ ကိုကိုတွေ၊ မောင် တွေ၊ အစ်ကိုတွေ မခေါ်ဘဲ ‘ရော်နယ်လ်’ဟု ပဲ ခေါ်၏။ ဘိုးဘိုးကလည်း ‘ ရော်နယ်လ်’ခေါ်သံလေး မှ နားထဲသို့ ချုံဆိမ့်စွာစီးဝင်သည် တဲ့ ။

‘အချစ်’လွင်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းမလာခဲ့ရလျှင် ခေါ်သံတစ်ခုက နားထဲသို့ ချုံဆိမ့်စွာစီးဝင် နိုင်ပါ့မလား ... ဟု မင်းနေမခ တွေးတောကြည့်နေမိလေ၏။

အဲဒီနေ့က ...

"ဟယ်လို ... ဂွဒ်အားဖတားနွန်း၊ ရောက်နေတာကြာပြီလား သား၊ ဆောရီးပဲ ဘိုးဘိုး နောက်ကျသွားတယ်"

"ရပါတယ် ဘိုးဘိုး၊ စောင့်ရင်းနဲ့ အောက်ဖိုက်မှာ သွားအားပေးလိုက်တယ်"

"ကောင်းတယ်၊ ဘိုးဘိုးလည်း နေ့တိုင်းလို တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ အားပေးဖြစ်တယ်"

ဘိုးဘိုးက ဧည့်ခန်းမှ ဆိုဖာတွေပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ပုံ ခါတိုင်းနှင့် မတူပါ။ ။ ခြေထောက်က တစ်မျိုး ဖြစ်နေသလားဟု နေမခ စိုက်ကြည့်နေဖြစ်သည်။ ။ ဘိုးဘိုးနှင့်မတွေ့ဖြစ်တာ ပြန်တွေးကြည့် တော့ နှစ်လခွဲလောက် ရှိသွားပြီ။ ။ ဤမြန်မာပြည်တွင် အရင်းနှီးဆုံး သွေးသားဟူ၍ ဤအဘိုးနှင့် ဤမြေး နှစ်ယောက်တည်း ရှိပါသည်။ ။ နှစ်ယောက်လုံးက လူလွတ်တွေ

ဖြစ်၏။ တကယ်ဆို ... တစ်အိမ်တည်း နေရမည်။ တူတူနေရမည်။ ဘိုးဘိုး၏ ဇရာရက်များ သည် မြေးလူငယ်၏ ရင်ခွင်မှာ ရှိသင့်သည် ဟု ... နေမခဲ တွေးတောရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည် ။

ဘိုးဘိုးကတော့ ကျေနပ်နေမှာ ပါ။

ဘိုးဘိုးက မြန်မာစိတ် တချို့တစ်ဝက်ပျောက်ကွယ်နေသည် မို့ မြန်မာစစ်စစ် ဘိုးအကြီးတွေ လို ...

"ငါ့မြေးက ငါ့ကို ပစ်ထားတယ်၊ ငါ့ကို မပြုစုဘူး" ဟု ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည့် ဘိုးအမျိုး မဟုတ်ပါ။ မင်းနေမဆိုသော မြေးကို သူပဲ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းဝယ်ပေးပြီး သီးသန့်နေစေတာ ဖြစ်၏။ မင်းနေမခဲ ... အိမ်ခွဲနေရတာကို ကြိုက်သည် ဆိုပေမယ့် အကျင့်ပါ ကျေနပ်နေပြီဆိုပေမယ့် ... ဒီကိစ္စ ကို မင်းနေမခဲက စတင် တောင်းဆိုခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဘိုးဘိုး အစီအစဉ်ပဲ ဖြစ်၏။ မြန်မာမြေးတစ် ယောက်အနေနှင့်ကျတော့ တာဝန်မကျသော မြေးဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

မသိတတ်သောမြေး၊ ကျေးဇူးမသိသောမြေး၊ ကျေးဇူးရှင် စစ်စစ်ကြီးလည်း ဖြစ်၊ ကိုယ့် အဘိုး လည်း ဖြစ်၊ ကိုယ်မှ လွဲ၍ တစ်ဦးတည်းသော သွေးသားလည်း ဖြစ်သည့် သက်ကြီးရွယ်အိုကြီးကို ပစ်ထားသလို ဖြစ်နေ၏။ မင်းနေမခဲဆိုတာ တော်တော်မှိုက်မဲသော မြေးဖြစ်နေပြီ။

‘မြန်မာ့မြေးတွေထဲမှာ တော့ မင်း အညံ့ဆုံးပဲ’ မင်းနေမခဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝေဖန်၏။ ဘိုးဘိုးနှင့်တူတူလာပြန်နေရကောင်းမလား စဉ်းစားသည် ။ အဲဒီလိုကျတော့လည်း တင်မောင်သိန်း တစ်ယောက် အခက်အခဲ ဖြစ်မလားမသိ။ ဘိုးဘိုး၏ တော်တော်ကျသွားသော ရုပ်ရည်ကို မင်းနေမခဲ စိတ်မကောင်းစွာ ငေးကြည့်နေမိရင်း အပြစ်ရှိသလို ခံစားရတော့သည် ။

"နေကောင်းရဲ့ လား ဘိုးဘိုး"

ဘိုးဘိုးက လက်ယပ်ခေါ်၍ ဘိုးဘိုးထိုင်နေသော ဧည့်ခန်းကွေ့အတိုင်းချထားသည့် ဆိုဖာ ရှည်ကြီးပေါ် ပြောင်းထိုင်လိုက်၏။ ဘိုးဘိုးနှင့် လူချင်းကပ်သွားသည် ။ ဘိုးဘိုးက မင်းနေမခ ပခုံးကို ဖက်သည် ။ တော်တော်ထူးဆန်းစွာ ခံစားရင်း ရင်ထဲလှိုက်ခနဲ ဆို့ချင်သလို ဖြစ်၏။ မင်းနေမခ ဝမ်း နည်းသွားသည် ။ ဘိုးဘိုးက အဲဒီလို ပွေ့လားဖက်လား နေဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘိုးဘိုး အားငယ် နေသလား။

"နေလို့ သိပ်မကောင်းဘူး"

"ဘာဖြစ်လဲ ဘိုးဘိုး၊ ဆရာဝန်မပြဘူးလား"

"မပြတ်ပြနေတာပါ၊ ဘိုးဘိုးက သွားစရာတောင် မလိုဘူး၊ ဆရာဝန်နဲ့ က ... ခင်နေတော့ သူပဲ ... လာတယ်၊ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မဖြစ်ဘူးဆိုရင်တောင် တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ လာတယ်၊ သူက ... ရှေ့က ဆေးရုံမှာ တင်လုပ်တာလေ"

"ဪ ..."

ဘိုးဘိုးပိုင် ဤကွန်ဒိုမီနီယံကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဧရာမဆေးရုံကြီး တစ်ရုံ ရှိပါသည် ။ ကွန်ဒိုကြီးနှင့် တန်းတူဆယ့်တစ်ထပ်ပဲ မြင့်သည် ။ အဲဒါကြီးကို ဘိုးဘိုးတစ်ဦးတည်းပိုင်၏။ ဘိုးဘိုး က ကုမ္ပဏီထောင်ပြီး စီးပွားရေး လုပ်တာမျိုးမရှိပေမယ့် တော်တော် ချမ်းသာသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်နေရသည် ။ စင်စစ် ... နိုင်ငံအနှံ့အပြားရှိ ဘိုးဘိုး၏ ညီကိုမောင်နှမများ နှင့် ဘိုးဘိုးသားနှစ်ယောက်တို့ က လှမ်း၍ ထောက်ပံ့ကူညီသောကြောင့်လည်း ဘိုးဘိုး ဒီလောက်ချမ်းသာသွားရခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဤဆေးရုံကြီး တစ်ရုံလုံးဆောက်ဖို့ အတွက် ဘိုးဘိုးက မြေနေရာနှင့် အဆောက်အဦ ဆောက်ခဲပဲ ကုန်ကျ၏။ ဆေးရုံထဲမှာ လိုအပ်သမျှ ဆေးရုံသုံး ပစ္စည်းများ ၊ စက်ကိရိယာများ စတင် ဖွင့်လှစ်ဖို့ ကဏ္ဍအလိုက် လိုအပ်သော ဆေးဝါးများ ၊ ဓာတုဗေဒပစ္စည်းများ ၊ ပစ္စည်းကိရိယာ တန်ဆာ ပလာများ ၊ ပရိဘောဂအသုံးအဆောင်များ ... ထိုပစ္စည်းတွေကမှ တန်ဖိုး အလွန်ကြီးမြင့်တာ ဖြစ် သည် ။ နောက်ဆုံး လူနာတင်ဆေးရုံကားသုံးစီးအပါအဝင် လိုအပ်သမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို နိုင်ငံခြား မှ တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးက တာဝန်ခွဲဝေယူလျက် ပို့ပေးကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဘိုးဘိုးအမျိုးတွေက နိုင်ငံပေါင်းစုံမှာ လိုဖြစ်နေသည် ။ သူတို့ အားလုံး သူတို့ နေရာတွင် ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ ဧရာမ သူဌေးကြီးတွေ မဟုတ်ငြားလူချမ်းသာစာရင်းဝင်တွေ ဖြစ်နေကြသည် ။ သူတို့ က ‘နိုင်ငံရပ်ခြားအလှူ’အဖြစ် ဝိုင်းလှူကြသည့် သဘောလည်း ပါ၏။

"ဘိုးဘိုးဆွေမျိုးတွေနဲ့ သားနှစ်ယောက်က ကုသိုလ်လိုချင်လို့ လှူကြတာကို ဘိုးဘိုးက အမြတ်ကြီးစားနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

ဘိုးဘိုးရယ်၍ ပြောလေ့ရှိသော စကားဖြစ်ပါသည် ။ ဆွေမျိုးစု အကူအညီဖြင့် ဖြစ်လာရသော ဧရာမဆေးရုံကြီးကို ဘိုးဘိုးတစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသည့်အခါမှာ ဘိုးဘိုးက ဧရာမသူဌေးကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ရသည် ။

"ဘိုးဘိုးဆေးရုံမှာ ဝန်ထမ်းလခတွေ၊ သုံးစွဲဆေးနဲ့ ဆေးပစ္စည်းဖိုးတွေ၊ ဝန်ဆောင်စရိတ် တွေ ကုန်ကျစရိတ်တွေ ကျေရုံထက် နည်းနည်းလေးပဲ ပိုယူမယ် ...

ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကြီးမို့ ဆင်းရဲသားလာမတက်နိုင်ဘူး မဖြစ်စေရဘူး ..."တဲ့ ။

ဘိုးဘိုးဆေးရုံက ဈေးနှုန်းအလွန်ချိုသာနေသည် ။ ပြီးတော့ ... ဘိုး

ဘိုးတစ်ဦးတည်းပိုင် ဘိုဘိုးတဩဇာထဲမို့ ဘိုးဘိုးက အမိန့်ချမှတ်ထားသည်။ ။

‘လူနာပေါ်မှာ ဆက်ဆံရေး မပြေပြစ်တဲ့ ဝန်ထမ်းအဖြစ်နဲ့ တိုင်စာသုံးစောင်ရရင် ဘာမှ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း မရှိဘဲ အလုပ်မှ ရပ်စဲခြင်းခံရမည့်ကိစ္စကို သဘောတူပါကြောင်း’အလုပ်ဝင် ကတည်းက လက်မှတ်ထိုးထားရသည်။ ။

‘လူနာတွေနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ အပြုံးတစ်ခုကို မျက်နှာဖုံးစွပ်သလို စွပ်ထားကြ’တဲ့။ ။

ဘိုးဘိုး အမိန့်တည်း။

ဘိုးဘိုးဆေးရုံမှာ တက်ရောက်ကုသသူတိုင်း အလွန်စိတ်ချမ်းသာခြင်းကြောင့် ရောဂါ တစ်ဝက် ပျောက်နှင့်သည်။ ။ ဆေးဖိုးဝါးခ အလွန်သက်သာခြင်းကြောင့် ကျန်ရောဂါတစ်ဝက် ပျောက်ရသည်။ ။ ဘိုးဘိုးဆေးရုံ ... အလွန်နာမည်ကြီးပါသည်။ ။ လူနာတွေ ကျပ်လွန်းလို့ အခန်းအားဆိုတာ မရှိ။ ဝန်ထမ်းတွေ အလွန်ပင်ပန်းသည်။ ။ အဲဒါကြောင့် ... ဘိုးဘိုးက ဝန်ထမ်းများအားလုံးကို အခြားဆေးရုံများမှ ဝန်ထမ်းတွေထက် တစ်ဆခွဲလောက် ပေးထားသည်။ ။

"သူများ တကာတွေ ဆေးရုံဆောက်ပြီးရင် ဘယ်နှနှစ်အတွင်း အရင်းကျေတယ်ပေါ့၊ ဘိုးဘိုး ဆေးရုံကတော့ ဘိုးဘိုးတစ်သက်၊ မြေးတစ်သက် အရင်းကျေနိုင်ဖွယ် မမြင်ဘူး ...

မမြင်လည်း ဘာအရေးလဲ၊ ကိုယ့်အရင်းက မြေနဲ့ တိုက်အခွံလောက်ပါတာ၊ အတွင်းပစ္စည်း တွေက အလှူရတာဆိုတော့ ကျေဖို့ လည်း မလိုဘူးလေ"တဲ့။ ။

ဒီလောက်ကြီးမားသည့် ဆေးရုံကြီးဖွင့်ရတာ ဘိုးဘိုးမှာ အလုပ်ရှုပ်စိတ်ရှုပ်တာ အဖတ်တင် လျက် တစ်လတစ်လ အမြတ်အစွန်းက တစ်သိန်းကျော်ရုံလေးရယ်မို့ လူကြားလျှင် ရယ်စရာတောင် ဖြစ်နေပါသည်။ ဒါကိုပဲ ဘိုးဘိုးက ပျော်နေ၏။ ဘိုးဘိုးမှာ ယခုဆောက်ထားသော ကွန်ဒိုကြီးတွင် ရောင်းပြီးအခန်းတွေ နှုတ်လျှင် ဘိုးဘိုးပိုင် အခန်းတွေရှိနေသေးသည်။ ။ အချို့ငှားထားလျက်၊ အချို့က ပိတ်ထားရသည်။ ဘိုးဘိုးက တစ်ခန်းနေသည်။ ။ ပြီးတော့ ... ဘိုးဘိုးတို့ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ရွှေတောင်ကြားထဲမှာ တိုက်ဟောင်းခြံကျယ်ကြီးကိုတော့ တိုက်ဟောင်းကြီးဖြိုချ ခေတ်မီစွာ အသစ်ဆောက်ပြီး နိုင်ငံခြားသား ငှားထားတာရှိသေးသည်။ ။

ပြီးတော့ ဘိုးဘိုးပိုင်လုပ်ငန်းကလေးတွေ ရှိနေပါသေးသည်။ ။ အလွန်စိတ်ရှည်သော ဘိုးဘိုးက လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ အများကောင်းစားမည်၊ အလုပ်ရကြမည်ဆိုလျှင် ကိုယ့်အတွက် အမြတ်အစွန်း နည်းချင်နည်း၊ ကျန်ချင်မှ ကျန် လုပ်ကိုင်သည် သာ ဖြစ်လေ၏။

အဲဒီ ဘိုးဘိုး ... နေမကောင်းဘူးတဲ့။ ။ ဘိုးဘိုးများ တစ်ခုခုဆို မင်းနေမခ တစ်ဦးတည်း သာမက လူအများ စု တော်တော်များများ နှမြောတသယူကျုံးမရဖွယ်ကြီး ဖြစ်တော့မည်။ ဘိုးဘိုးလို လူမျိုးက အစားထိုးစရာ မရှိနိုင်ပါ။ မင်းနေမခ အတွေးဆန့်ရင်း ဘိုးဘိုးနှင့် နီးကပ်စွာ နေထိုင်မပြုစု မိသမ္မူ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရတော့သည်။ ။

"လူရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းတွေဖြစ်တဲ့ နှလုံးတို့ ၊ အဆုတ်တို့ ၊ အသည်းတို့ ၊ ကျောက်ကပ် တို့ ပြီးတော့ သွေးကြောတွေ၊ အာရုံကြောတွေ၊ ဦးနှောက်တွေ ...

ဒါတွေဟာ တကယ်တော့ စက်ကိရိယာတွေပဲ မဟုတ်လား၊ သူတို့ ရဲ့

သက်တမ်းက တစ်ရာ ဖြစ်တယ်ပဲထားဦး၊ အနှစ်ငါးဆယ် အာမခံတဲ့ စက်ယန္တရားလည်း ငါးနှစ်နဲ့ ပျက်ချင် ပျက်တာ၊ လူ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲက စက်ယန္တရားတွေ ...

အနှစ်တစ်ရာပြည့်အောင် ကောင်းမွန်ခိုင်ခန့်နေပါမယ်လို့ ပုံသေကားကျ ဘယ်ပြောလို့ ရမလဲ၊ စောပျက်ချင်ပျက်နိုင်တယ်"

"ဘိုးဘိုးကို ဆရာဝန်က ဘာရောဂါလို့ ပြောလဲ"

"ရောဂါတွေအများကြီးလို့ ပြောရင်လည်း ရတယ်၊ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူးလို့ ပြောရင်လည်း ရတယ်၊ သိမ်းကျုံးပြီး အကြမ်းဖျင်း နာမည်တစ်ခု ပေးချင်ရင်တော့ ...

လူကြီးရောဂါပေါ့၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ကိရိယာတွေ အိုပြီ၊ ဟောင်းပြီ၊ သူတို့ တာဝန်ကို ကောင်း မွန်စွာ မထမ်းဆောင်နိုင်ကြတော့ဘူး ...

တစ်နည်းအားဖြင့်ကျတော့ သီးမှ ညှိကြီးဖြစ်နေပြီ၊ တော်တော်မှ ညှိရွမ်းနေတဲ့ အသီးကြီး တစ်လုံးဟာ ရိုးညှာကနေ၊ အချိန်မရွေး ပြုတ်ကျသွားနိုင်ပြီပေါ့"

"ဘိုးဘိုး အခုဘယ်လိုခံစားနေရလဲ"

"ခံစားမှု ထူးထူးထွေထွေရယ်လို့ တော့ မရှိဘူး မြေးရယ်၊ ပြောရရင် ... ခေါင်းက စမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား ...

မှတ်ဉာဏ်က တော်တော်ကို ချို့ယွင်းတယ်၊
ဆံပင်အနက်တစ်ချောင်းမှ မကျန်တာကိုတော့ ပြဿနာထဲ မထည့်တော့ပါဘူး၊ မျက်စိက တော်တော်ကို မှုန်ပြီ ...

နားလေပြီ၊ တော်ရုံနဲ့ မကြားချင်ဘူး၊ သူများ လည်း ကိုယ့်လိုပဲ ထင်ပြီး စကားကို အော်ပြော မိတော့မောတယ်၊ အစားအသောက် ပျက်

တယ် ...

စားကောင်းလှတယ်ရယ် မရှိဘူး၊ ဗိုက်ဆာလာလို့ အာဟာရသွင်းလိုက်တဲ့ သဘောလောက် ပဲ"

"ဘာစားချင်လဲ စဉ်းစားပြီး ရောဘတ်ကို ခိုင်းပါလား ဘိုးဘိုးရဲ့ "

ရောဘတ်ကလည်း လူတစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ကိုယ့်ဦးလေးသားချင်းအရွယ်မို့ 'အန်ကယ်'ခေါ်ရင် စိတ်ဆိုးသည် ။ တကယ် ဆိုးတာ ဖြစ်၏။

‘တိုးတိုးပြော ဟိုကောင်ကြားမယ်’တဲ့ ။

‘ဘယ်ကောင်လဲ’ဆိုတော့၊ ‘သေမင်း’တဲ့ ။ နောက်သလိုလိုပြောပေမယ့် သူတကယ် မကြိုက်တာမို့ သူ့အကြိုက်လိုက်ပြီး ‘ရောဘတ်’ပဲ ခေါ်ရသည် ။

"ဘာမှ ကို စားချင်စိတ် မရှိတာ၊ ခံတွင်းကိုက မမြိန်တာ၊ Appetite အက်ပစ်တိုက် (စားလို စိတ်) ကို မကောင်းတာ၊ မရှိတာ ...

လမ်းလျှောက်ရင် မကောင်းဘူး၊ ခြေတွေလက်တွေက မခိုင်ဘူး၊ ခြေထောက်က ချော်လဲချင် တယ်၊ လက်က မမြဲဘူး၊ ဘာကောင်းတာ ကျန်သေးလို့ လဲ မြေးရဲ့ ...

ဒါ ... ဘိုးဘိုးက စိတ်ဆောင်လွန်းလို့ ရွေ့လျားနိုင်နေတာ၊ တော်ရုံစိတ်နဲ့ ဆိုရင် အိပ်ရာထဲမှာ နေမှာ "

"ရှစ်ဆယ်ကျော်ဆိုတာ ဘာရှိသေးတာလိုက်လို့ ၊ ဘိုးဘိုးကလည်း ... ဟိုတစ်နေ့က ဂျာနယ် ထဲမှာ အသက်တစ်ရာ့ငါးနှစ်ရှိတဲ့ အဘိုးကြီးအကြောင်းတောင် ဖတ်လိုက်ရသေးတယ်"

"တစ်ရာ့ငါးနှစ်မို့၊ ရှစ်ဆယ်ကျော်မို့၊ လေးဆယ်ကျော်မို့ရယ်လို့ သတ်

မှတ်ချက် မရှိဘူးလေ၊ အားလုံးဟာ ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်း မဟုတ်လား။"

"ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးနဲ့ လာနေရမလား။"

"မလိုသေးပါဘူး၊ မလိုဘူး၊ လိုရင် ပြောမှာ ပေါ့။"

"အန်ကယ်နှစ်ယောက်ဆီ ဖုန်းဆက်ပေးရမလား၊ လာလည်ကြဦးလို့"

"ဘာလို့ မှာ မလဲ၊ သူတို့ လည်း သူတို့ ဖယ်မလီ (Family မိသားစု) နဲ့ သူတို့ ၊ ဟောလီးဒေး (Holiday အားလပ်ရက်) သွားချင်ရင်လည်း မရောကိဖူးသေးတဲ့ နိုင်ငံတွေ သွားချင်မှာ ပေါ့ ..."

ကိုယ့် ဗမာပြည်မှာ က သူတို့ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်နေသွားဖူးခဲ့ပြီးပြီပဲ။"

"ဖုန်းဆက်ကြသေးလား။"

"ဆက်တယ်၊ ကာဒ် (Card အမှတ်တရကတ်ပြား) လေးတွေလည်း ပို့တယ်၊ ဟိုက မြေး တွေကတော့ မြန်မာစာမတတ်တော့ဘူးပေါ့၊ အင်္ဂလိပ်လိုရေးတယ်။"

‘ရောဘတ်’ဟု လှမ်းခေါ်သည် မို့ ရောဘတ်က ဆေးလုံးလေးတစ်လုံးနှင့် ရေတစ်ဖန်ခွက် ယူလာသည် ။ ဘိုးဘိုးက ယူသောက်၏။

"ဘာဆေးလဲ"

"မောရင်သောက်ဖို့ ဆရာဝန်က ပေးထားတာ"

ရောဘတ်က ဖြေ၏။ ဘိုးဘိုးက နည်းနည်းမောနေ၍ စကားဆက်မပြောနိုင်သေးပါ။ ဘိုးဘိုး သည် တကယ့်ကို သီးမှ ညှိကြီး

လိုဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ ရိုးညာတံမှ အချိန်မရွေး ပြုတ်ကျသွားနိုင်ပါသည် ။ မြန်မာပြည်မှာ တခြား ဆွေမျိုးမရှိ။ မင်းနေမခတစ်ယောက်တည်း ရှိသည် ။ မြေးအရင်းလည်း ဖြစ်၏။ အတူနေကာ ပြုစုဖို့ ကောင်းပြီ။ ဘိုးဘိုး ဘာပြောပြော ပြန်ပြောင်းလာဖို့ ဆုံးဖြတ်သည် ။ ဆုံး ဖြတ်ချက်တောင် နောက်ကျနေပြီလား မဆိုနိုင်တော့ပါ။

"အဲဒါပါပဲကွာ ... ငါ ပြန်ပြောင်းရမယ်၊ ပြောင်းသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်၊ ငါဟာ တော်တော် ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ ကောင် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ...

မင်းက တစ်ယောက်တည်း နေချင်ရင် ဒီအခန်းမှာ ဆက်နေပါ၊ မင်းအပေါ် အခွင့်အရေး ယူရာ မရောက်ဘူး ဆိုရင်တော့ ငါ ပြောချင်တာ ရှိတယ်"

"ပြောချင်တာ ရှိရင် ပြောပေါ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ ငါကြားမှာ စကားပလ္လင်ခံစရာ မလိုပါဘူး"

"မင်းပါ လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်၊ မင်းနဲ့ ငါ အဘိုးအခန်းမှာ သွားနေချင်တယ်၊ ဘိုးဘိုး တစ်ခုခု ဆို ငါတစ်ယောက်တည်းနဲ့ စာရင် မင်းရှိတော့ ပိုအားရှိတယ်"

"ငါ့အကူအညီက ဒီလောက် မလိုပါဘူး၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဘိုးဘိုး ပိုင်ဆေးရုံကြီးတစ်ရုံလုံး ရှိနေတဲ့ ဟာကို၊ လူကြီးဆိုတာ လူငယ်တွေကို မျက်စိ နောက်တတ်တယ်"

"အဲဒါတော့ မပူနဲ့ ၊ ဘိုးဘိုးက အနောက်တိုင်းစိတ် တစ်ဝက်ဝင်နေတော့ လူငယ်တွေနဲ့ နေတတ်တယ်၊ မျက်စိ မနောက်ဘူး ...

လူငယ်တွေ ပျော်နေရင် သူလည်း ပျော်တယ်၊ လူငယ် စကားဝိုင်းမှာ ဝင်ပါရတာကို လူကြီး စကားဝိုင်းမှာ ဝင်ပါရတာထက် ပို ကြိုက်တယ်၊ လူငယ်တွေ ပြောတဲ့ ခေတ်စကားတို့ ၊ ခေတ်ဆန်တဲ့ ဝါကျ တည်ဆောက်ပုံတို့ ၊ ဘိုးဘိုးက ကြိုက်တယ်၊ သိချင်တယ်"

"ငါကတော့ ဘယ်နေရ နေရ၊ ငါ့ အဖေအိမ်မှာ မနေရရင် ပြီးရော ..."

"ဒီကောင် တော်တော်လန့်နေတာပဲ"

"မပြောနိုင်ဘူး၊ လောကမှာ လူတချို့ဟာ မယုံနိုင်လောက်အောင် ကောက်ကျစ်တယ်၊ ဖေဖေ့ မယားပါ သမီးက တော်ကြာ ...

ငါက သူ့ကို ဘာဖြစ်ပါတယ် ညာဖြစ်ပါတယ်၊ အော်ငိုတိုင်ရင် ငါ့မှာ ပြဿနာ ဖြေရှင်းလို့ မရရင် မဟာ ဒုက္ခပဲ၊ အဲဒါကို ကြောက်လို့ လည်း အဲဒီ အိမ်မှာ ကို မနေရဲတာ"

"ဒါဆို မင်း လိုက်နိုင်မလား"

"ငါ့ဘက်က မလိုက်နိုင်စရာမရှိပါဘူး"

"အတော်ပဲကွာ၊ တူတူနေမယ်၊ ငါတို့ လုပ်မယ့် အလုပ်ကလည်း ရှိသေးတော့ ..."

သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စိတ်ကူးထားကြသည် က မော်တော်ကား ဝပ်ရှော့အကြီးကြီး တည်ထောင်ဖို့ ပါ။ ကားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ရေဆေးဆီထိုးတာက တစ်နေရာ၊ အလိုင်းမင်းချိန် တာ တစ်နေရာ၊ စက်ပြင်တာ တစ်နေရာ၊ ပါဝါဝင်းဒိုးက တစ်နေရာ၊ လျှပ်စစ်က တစ်နေရာ၊

ကားဘော်ဒီထု ဆေးသုတ်တာက တစ်နေရာ၊ အဲဒီလို ဖြစ်နေမည့်အစား အားလုံးကို တစ်နေရာတည်း မှာ ရနိုင်ဖြစ်နိုင်သော ဧရာမ ကားဝပ်ရှော့ အကြီးကြီး ဖွင့်ချင်နေကြသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ စုနေကြသည်။ လုပ်ငန်းက ကျယ်ပြန့်လွန်းသည် မို့ သူ့နေရာနှင့်သူ လူခွဲ၍ တာဝန်ယူကြရမည်ဖြစ်သည်။ မြေနေရာ အလွန် ကျယ်ပြောစွာလို၏။ မဝယ်နိုင်ကြပါ။ ငှားရမည်။ ငှားရမ်းခ သက်သာ စေရန် အင်းစိန်လမ်းမဘက်၊ စော်ဘွားကြီးကုန်းဘက်၊ မင်းဓမ္မလမ်းဘက်သို့ထိ ထွက်ရန် စိတ်ကူး၍ မြေ ကျယ်ကျယ်လိုက်ရှာနေကြသည်။ ဒီစိတ်ကူး ဘိုးဘိုးကိုတောင် ဖွင့်မပြောရ သေးပါ။

ဘိုးဘိုးက ...

‘မြေး ... အရွယ်ရောက်ပြီ၊ အစစအရာရာ ဘိုးဘိုးကို လာတိုင်ပင်မနေနဲ့ ’ဟု လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားသည် မို့ အကောင်အထည်ဖော်ပြီးမှ ဘိုးဘိုးကို ကားပေါ် မောင်းတင်ခေါ်သွားပြီး ဘွားခနဲ ပြဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့ပါသည်။

"ဒါဆို ... မင်းနဲ့ ငါ အိမ်ပြောင်းဖို့ အတည်ဖြစ်ပြီ၊ ဒီအိမ်က အာဗင်တို့ ဖရစ်ချ်တို့ တီဗီတို့ တော့ သယ်သွားရမယ်"

"ဒါဆိုလည်း ရှိပစ္စည်း ကုန်ပါပြီ"

"အေး ... အခန်းကို ပိတ်ထားခဲ့မယ်"

မင်းနေမခကတော့ စကားဝိုင်းကို သိမ်း၏။ ဧည့်ခန်း တယ်လီဖုန်း ဘေးမှာ ထားသော ကော့ဒ်လက်စ် (ကြိုးမဲ့) ဖုန်းကို ယူ၍ ဝရန်တာသို့ ထွက်သည်။

"အောင်မယ် ... အောင်မယ် ... လူ မသိစေချင်တဲ့ သဘောလား"

"အေး ..."

"ပြောစမ်းပါ။ ဧည့်ခန်းမှာ ပဲ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြီးတော့ ...၊
ငါက ပါရမီဖြည့်တဲ့ အနေ နဲ့ ညနေစာ ချက်လိုက်ပါ့မယ်၊ ပုစွန်တုပ်စားချ
င်လို့ ကွ၊ ချက်ပြီးသား ဝယ်စားရင် နည်းနည်းလေးမှ မတန်ဘူး ..."

ဈေး တအားကြီးတာနဲ့ အစိမ်းပဲ ဝယ်လာခဲ့တယ်၊ အခွံတောင်
ခွာပြီးပြီ၊ ငါ ဆီပြန်ချက်တတ် တယ်၊ ချီးကျူး ..."

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ တော်ပါတယ် ကျေးဇူးရှင်"

တင်မောင်သိန်းက မီးဖိုထဲ ဝင်သွားပြီဆိုတော့ မင်းနေမခ ဝရန်တာ
သို့ ထွက်စရာမလိုတော့ ပါ။
